BDU-BDS
000557

பாரதிதாசன் பேசுகிறார்

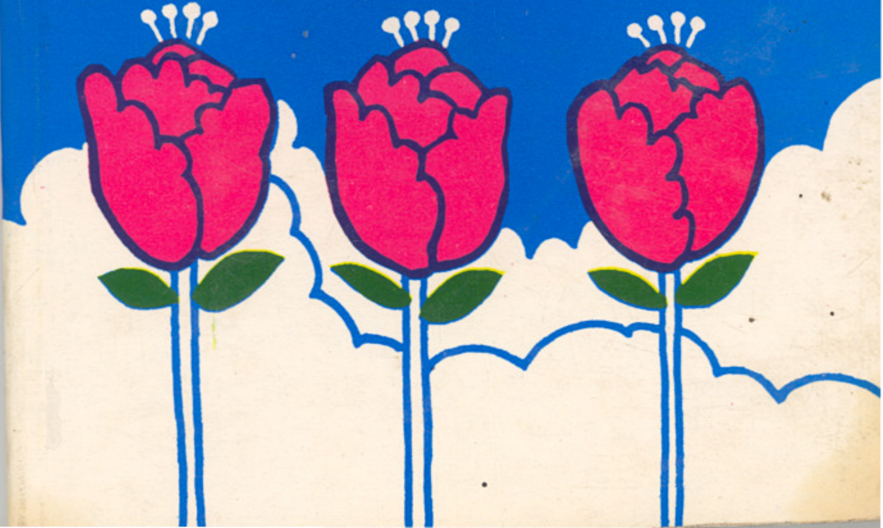

பாரதிதாசன் பேசுகிறார்!

கவிஞன் உள்ளம்

கவிஞன் உள்ளும் புறமும் துருவி முத்துக்குளிப்பது போன்று உண்மையை, அழகைக் கண்டெடுத்துக் காட்டுபவன். கவிஞனுக்கும் புலவனுக்கும் மேதையில் வித்தியாசமில்லை யெனினும் கவிஞன் இயற்கையிலேயே கவிதை கட்டும் சக்தி பெற்றவனாயிருக்கின்றான். இயற்கை அழகிலும் மக்கள் உள்ளத்திலும் கவிஞன் இரண்டறக் கலந்து, துருவி சித்திரம் தீட்டிக் காட்டுகின்றான். மற்றவர்கள் இயற்கை சக்தியிலகப்பட்டு மேலெழுந்த வாரியாகச் சுவைக்கிறார்கள். எவ்விடத்தும் கவிஞன் சுதந்திரம் உடையவன். பெரும்பான்மையோருக்குக் கவியாகும் வித்து உண்டு. கவிஞன் கவிஞனாகப் பிறக்கிறான். ஆனால் அந்த வித்தை எருப்போட்டு, நீர் விட்டு வளர்க்கும் வழிகள் உண்டு. கவிஞன் ஆவதற்கு இலக்கணம் இலக்கியம் ஒன்றும் படிக்க வேண்டாமென்று சிலர் சொல்கிறார்கள். அப்படியல்ல; அவற்றைக் கட்டாயம் படித்துத்தானாக வேண்டும். கவிஞன் ஒரு நாட்டுக்கு என்ன செய்ய முடியுமென்பதைப் பாரதியார் நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டார். அவரது பாட்டுக்கள் வெளிவந்தது முதல் நாட்டில் தமிழ் வேட்கை அதிகரித்தது. கவிஞன் சரியாக உணர்ந்து சரியாகச் சொல்வான். சாசுவதமான உண்மையைத்தான் சொல்வான். இந்த உண்மைகள் கவிஞனுக்கு முன்னாலே புலப்படுகின்றன. மற்றவர் களுக்குப் பின்னாலே புலப்படுகின்றன. சிலர் தம்மையே

தம்மையே புலவரென்று நினைத்துக் கொண்டு திண்டாடு கின்றனர். புதிதாக ஒன்றும் சொல்லத் தெரியாது. முன்னுள்ள கலம்பகம் அந்தாதியைப் பார்த்து வரிசையாக அதையே பாடுவது. புதிதாக ஓர் இலக்கியம் செய்யச் செயலில்லை. கல்லாடம் போன்ற நூல்களில் பாக்கியிருப்பதற்கு உரையெழுத முடியாது. எதையாவது மொழி பெயர்ப்பது, செத்த நூல்களை மொழிபெயர்ப்பது ஒரு புலவனின் வேலையா? சொந்தத்தில் ஒன்றும் வராது. யாராவது புதிதாகப் பாட முற்பட்டால் படிக்கவில்லை. இலக்கணம் தெரியாது என்று குறை சொல்லிக் கொண்டிருப்பது, கையாலாகாத இவருக்குப் பெரிய புராணமும் கம்பராமாயணமும் இல்லாவிட்டால் பேச்சுக்கே இடமில்லை. இதைவிட்டால் வேறு வழியேது?

தமிழ் மொழி எல்லா பாமர மக்களும் மிக எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலே, எல்லா மதத்தினர்களும், உலக மக்களனைவரும் தமிழ் மொழியை விருப்புடன் படிக்கும் வகையிலே இயற்ற வேண்டும்.

தமிழ்த் தொண்டு

தமிழ் உண்மையாகவே இந்த நாட்டில் பரவ வேண்டுமானால், தமிழ் எங்கும் தழைத்தோங்க வேண்டுமானால், சுயமரியாதைக் கொள்கைகள் தமிழ் மக்களுடைய உள்ளங்களில் ஊடுருவ வேண்டும். எவ்வளவு தூரம் மக்களிடையே சுயமரியாதைக் கொள்கைகள் பரவுகின்றனவோ, அவ்வளவு தூரம் தமிழ் மொழியும் பரவும். தமிழ் மொழி பரவ வேண்டுமானால், என்ன என்ன தொண்டுகள் செய்ய வேண்டும்?

புலவர் புலமை என்றால் புதுப்பிப்பவர் புதுமை என்று பொருள். இங்குள்ள புலவர்கள் எதைப் புதியதாக எழுதினார்கள்? புது வெளியீடுகள் எத்தனை வெளி யிட்டார்கள்? கவிஞன் என்பவன் ஓர் மலை, ஆறு, தடாகம், இயற்கை, சோலை முதலியனவற்றைத் தனது கவிதா(த்) திறமையால் எழுதுபவன். இங்கு எத்தனை புலவர்கள், எவ்வளவு வெளியீடுகள் தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு வழங்கியிருக்கின்றனர். இல்லை, கம்பராமாயணத்தை மொழி பெயர்ப்பதும், கம்பராமாயணத்தைச் சுருக்கி எழுதுவதும், புதுப்புது உரை எழுதுவதும் ஆகிய இதிலேயே தங்களுடைய வாழ்நாளை, அறிவைக் கழிக்கின்றனர்.

ஓர் புலவன், ஓர் புத்தகத்தை வெளியிட்டால் அதைக் கிறிஸ்தவன், முகம்மதியன், ஆங்கிலேயன், மற்ற உலகிலுள்ள எல்லா மக்களும் ஆவலுடன் படிக்கும் வகையிலே இருக்கவேண்டும். அதை விடுத்து தலைப்பிலேயே 'தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி, என்னாட்டிற்கும் இறைவா போற்றி,' 'சிவமயம்' என்று மிக மிகக் குறுகிய மனப்பான்மையிலேயே இருந்தால், எப்படி நமது மொழியை எங்கும் பரப்ப முடியும் என்பதைச் சிந்தியுங்கள்.

நான், தோழர் சி. என். அண்ணாத்துரை அவர்கட்கும், தோழர்கள் சேதுப்பிள்ளை, சோமசுந்தர பாரதியார் ஆகியோர்களுக்கும் நடந்த விவாதங்களைக் கவனித்தேன். இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு ''செந்தமிழ்ச் செல்வி'' எனும் புத்தகத்திலே எழுதிய பாரதியார் தலை கீழாய்ப் புரட்டி, மனமாரத் தன்னுடைய மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக மாறிப் பேசுகின்றார். ராவணன் ஆரியன் என்றும், ராமன் திராவிடன் என்றும் உலகம் சிரிக்கும் வண்ணம், பிறர் ஒப்பா வண்ணம் பேசுகிறார்.

சேலத்திலே பாரதியார் அவர்கள் ராமாயணத்தில் ஊழல்களிருக்கின்றன. ஆனால் கலையாயிற்றே! கலையை அழிக்கக் கூடாது என்று கூறினாராம். கலை என்றால் என்ன? புலவர்களால் இயற்றப்படுவதுதானே. நாம் எவ்வளவோ இயற்றிக் கொள்ளலாமே. பாரதியார் முயன்றால் முடியாதா? அல்லது பண்டிதர்கள் பிழைப்புக்கும் செல்வாக்குக்கும் இதுதான் வேண்டுமா? சொல்லட்டும் ஒப்புக் கொள்வோம். ஆனால், ஏன் மக்களிடம் முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பேசி தங்களுடைய வாழ்நாளை வீணாக்கிக் கொள்வதால் தன் நாட்டையும், தமிழ் மக்களது முன்னேற்றத்தையும், தமிழ்மொழி அபிவிருத்தியையும் தங்களது மிகக் குறுகிய நோக்கங்களால் கெடுக்கின்றன. இதைக் கண்டு பிற நாட்டார், நம்மைப் பரிகசிக்கமாட்டார்களா?

நமது நாட்டில் டாக்டர் பட்டம், மற்றும் பட்டங்கள் எல்லாம் எப்படி? மேல் நாட்டில் டாக்டர் பட்டம் எப்படி? இவற்றை ஆராய வேண்டாமா? நாம் முன்னேற, நமது மொழி முன்னேற வழி தேட வேண்டாமா?

தமிழ் மொழி எல்லா பாமர மக்களும் மிக எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலே, எல்லா மதத்தினர்களும், உலக மக்களனைவரும் தமிழ் மொழியை விருப்புடன் படிக்கும் வகையிலே இயற்ற வேண்டும்.

நூலறிவும் - உணர்வும்

மனிதன் அறிபவன், மனிதனுக்கு அறிவுண்டு. மனிதன் எவற்றையும் அறிபவன். எவையும் அறிவுக்கு உட்பட்டவை.

உண்மை என்பது உள்ளத்தின் தன்மை. அதாவது, உட்புறத்தின் இயல். மெய்மை என்பது மெய்(உடல்)யின் தன்மை. அதாவது, மேற்புறத்தின் இயல். கடலின் மேற்புறம் கண்டோன் கடலின் மெய்மை கண்டோனாவான். கடலின் உள்ளியல் கண்டோன் கடலின் உண்மை கண்டோனாவான்.

மனிதன் அறிபவன். தன்னுண்மை, தனது மெய்மை, உலகுண்மை, உலகின் மெய்மை அடங்கல் உண்மை அனைத்தையும் அறிபவன் (அடங்கல் – எல்லாம்.)

அறிவு என்பது உண்மை, மெய்மைகளை அறிதல் என்பதனோடு அனைத்தையும் அறிதல் என்பதும் ஆகும்.

அறிவின் நோக்கம் பெரிது! அறிபவனாகிய மனிதன் தான் இல்லம், ஊர், நாடு, கண்டம், உலகம், வானம், வானுள்ள கோளங்கள் ஆகியவை உள்ளிட்ட பெரும் புறம் அனைத்தின் உண்மையையும், மெய்மை யையும் அறியும் நோக்கமுடையவன்.

இப்பெரு நோக்கமுள்ள மனிதனின் நிலையோ சிறிது. தொட்டாலன்றி உணர முடியாத உடல், கூப்பிடு தூரத்தில் உள்ள உருவத்தைக் காண முடியாத சிறு கண்கள், சிறிய காதுகள், சிறிய வாய், சிறு மூக்கு ஆகிய இவற்றையுடையவன், அனைத்தின் உண்மை மெய்மை களை அறிதலான தனது நோக்கத்தை அவன் எவ்வாறு நிறைவேற்றுவான்! இதனால் அவன் கல்வி கற்றல் அவசியமாகிறது.

கல்வி என்பதற்குப் பெயர்ப்பு என்பது பொருள். கல்லல், கல்வி, கற்றல், கற்பு அனைத்தும் ஒருபொருட் சொற்கள், சூரியன் பல்லாயிர அடி உயரத்தில் இருக்கிறது; ஒளியால், வெப்பத்தால் அது அறியப்படுகிறது. இதுவன்றி அதன் உட்புறத்தின் தன்மை வெளிப்புறத்தின் தன்மை அறியப்படவில்லை. ஆயினும் அறிஞர் ஆக்கிய நூற்களில் அச்சூரியனது விஷயப் பெயர்ப்பு உண்டு. சூரியனால் எதிர் பார்த்த அறிவு அதைப்பற்றிய விஷயப் பெயர்ப்புள்ள கல்வியால் நிரம்பலாம்.

அறிவு என்பதற்கும் நூலறிவு அல்லது கல்வியென்பதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. அறிவு உண்மை மெய்மைகளை மாத்திரம் ஆதாரமாக உடையது. நூலறிவு அல்லது கல்வி என்பது உண்மை மெய்மை பொய்மை மடமை முதலியவைகளை ஆதாரமாக உடையது. கேள்வியறிவும் இவ்வாறே.

ஒருவனுக்கு தன்னிலையில் உள்ள அறிவானது விவாதத்துக்குரிய நூலறிவால் பெருகிவரும் காரணத்தால் பொதுவாக மனிதனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அறிவு தார்க்கீகத்துக்கு உட்பட்டதேயாகும். அறிவினால் எதிர் பார்க்கும் பயன் இன்ப வாழ்வு பெறுவதாகும். உண்மையும், மெய்மையும் உடைய இவ்வறிவால் இன்பவாழ்வு பெறுதல் நிச்சயம். பொய்மை மடமைகளையும் உடைய தான தார்க்கீக ஞானத்தால் இன்ப வாழ்வு கிட்டுதல் நிச்சயமாகுமா?

தார்க்கீகமாவது "இது சரியா? சரி அன்றோ? சரி என்பதற்கு அறிகுறி இதுவல்லவே! பிழை என்பதற்கு அறிகுறி இதுவல்லவே! வினைப்பயன் எதுவாயிருக்கலாம்! தீமையோ நன்மையோ! என ஒருவன் தனக்குள் தர்க்கம் புரிவதாகும். தார்க்கீக ஞானமானது செயலில் இரங்கத் தீவிரப்படுத்தாது. ஒன்றைப் பற்றி நிச்சயிப்பதற்கும், தயங்குவதற்கும் காரணத்தைத் தானே கண்டுபிடித்திருக்கும் நூலறிவு தார்க்கீகத்துக்குரியதே.

அனுபவஞானம் என்பதொன்று உண்டு. அது உணர்வு, உணர்ச்சி எனவும் சொல்லப்படும். உணர்வு என்பதைச் சிறப்பித்து "உணர்வு எனும் பெரும் பதம்" என்றார் ஆழ்வாரும்.

தார்க்கீக அறிவுக்கும் உணர்வுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்னவெனில் தார்க்கீக ஞானமானது செயலில் வருவது துர்லபம். ஒன்றை அறிந்ததற்கும் அறிந்தபடி செயல் செய்வதற்கும் இடையில் தாமதமேயின்றி அறிவும் செயலும் ஒரே நேரத்தில் நிகழ்வது உணர்வு.

நெப்போலியன், நூலறிவால். தார்க்கீக ஞானத்தால் காரியம் செய்யவில்லை எனவும், அவனது வெற்றி அனைத்தும் உணர்வின் பயனே எனவும் சொல்வார் பாரதியார்.

நமது நாட்டில் விவாதத்துக்குரிய நூலறிவும், கேள்வியறிவும் மிகுதியாகும். இதனால்தான் நம்மவர் செயலற்றுக் கிடக்கின்றனர். பட்டறிந்ததின் பயனாக வாயினும் உணர்ச்சி பெறவில்லை.

உணர்ச்சி தேவை! உணர்ச்சி பிழைபடுவதில்லை. அது உண்மை மெய்ம்மைகளை ஆதாரமாகக் கொண்ட அறிவும் செயலும் அன்றோ! அந்தோ! உணர்வு பெறாதிருக்கின்றார்கள் தார்க்கீக ஞானிகள், நூலறிஞர்கள்.

கடவுட் பைத்தியம், மதப் பூசல், சாதியிறுமாப்பு, மூடப் பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றால் பட்ட தொல்லை பல பெரும் பாரதம்! இவைகளைத் தொலைக்க வேண்டும் என்பதை உணராதிருக்கின்றார்கள் தார்க்கீக ஞானிகள்! அந்தோ இவ்விஷயத்தில் இவர்கள் உணர்வு கொள்ளாதிருத்தலேயன்றி ஏழு ஆண்டுகளாகக் குடியரசு செய்து போந்த கிளர்ச்சியின் பயனாக உணர்ச்சி ஏறிவரும் பெருமக்களை, சுயமரியாதைக்காரரை அறிவியக்கத்தினரைப் பார்த்து. "இவர்கள் நூலறிவற்றவர்" என்றும், "ஆராய்ச்சியற்றவர்" என்றும் சொல்லி உணர்ச்சிக்குத் தடை போடவும் முயல்கின்றனர். இவ்வறிஞர் செயல், தார்க்கீகப் பெரியார் செயல் இரங்கற்குரியதாகும்.

ஓ புராண அறிஞர்களே! இதிகாச அறிஞர்களே! கடவுளறிஞர்களே! மத அறிஞர்களே! சாதி அறிஞர்களே! மூடப் பழக்க வழக்க அறிஞர்களே! நூலறிஞர்களே! தார்க்கீக அறிஞர்களே! கண்ணைத் திறந்து பாருங்கள். உணர்வு என்னும் பெரும்பதம் நோக்கி மக்கள் அபரிமிதமாக ஓடுகின்றனர். நீங்கள் இருந்த இடத்தினின்று அசையாமலிருக்கின்றீர்களே! உங்கள் நிலை என்னாகும்?

நான் கல்வி, நூலறிவு வேண்டியதில்லை என்கின்றேனா? இல்லையில்லை, உண்மை, மெய்மைகளை ஆதாரமாக உடைய பகுத்தறிவு, நுண்ணறிவு, உணர்வு, நுண்ணுணர்வுகளையுடையார் ஆக்கிய நூற்களைக் கொள்ளுமாறு கூறுகிறேன். தார்க்கீகத்தை வளர்க்கும் நூற்களைத் தள்ளுமாறு கூறுகிறேன். நல்வாழ்வுக்கு, சுதந்திர வாழ்வுக்கு – சமத்துவமான வாழ்வுக்கு, சகோத ரத்துவ வாழ்வுக்குரிய வகையில் உணர்வு கொள்ள வேண்டுமென்பதே எனது கோரிக்கை.

தமிழும் இசையும்

கவிதையில் தெய்வத் தன்மையிருக்கிற தென்கிறார்கள். அது வேண்டாம்; மனிதத் தன்மை யிருந்தால் போதும், தெய்வத்தன்மை யென்று சொல்லிக் குட்டிச் சுவராகப் போய்விட்டோம். சிவபெருமான் அகஸ்தியருக்குத் தமிழைச் சொன்னார். எதுபோல்? பாணினிக்கு வடமொழியைச் சொன்னது போல். எடுக்கும்போதே கலகம் மூட்டிவிட்டார்கள். தமிழன் ஆதியைப் பற்றிப் புராணங்கள் சொல்கின்றன. தமிழ் உண்மையிலேயே உயர் நிலையிலிருந்தது. "கண்ணுதற் பெருங்கடவுளும் கழகமோடமர்ந்து பண்ணுறத்தெளிந் தாய்ந்த பசுந்தமிழ்" என்றதனால் சிவபெருமான்கூடச் சங்கத்தில் ஒரு மெம்பராக இருந்து தமிழை ஆய்ந்ததாகத் தெரிகிறது. இதிலிருந்து சிவபெருமானுக்கு முன்னாலேயே தமிழும் தமிழரும் இருந்தார்கள் என்று சொல்லவேண்டும். தமிழர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்து விட்டார்கள். உயர்ந்த இடம் கோவில் என்று மதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அங்கு தமிழுக்கு என்ன இடம் கிடைக்கிறது? மானங்கெட்டுபோய்த்தான் இருக்கிறோம். தமிழுக்கு ஏற்ற இடம், அந்தஸ்து கொடுக்கப்படவில்லை. பழங்கதைகள் பேசுவதால் பயனில்லை. தமிழ்நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் அச்சம். காரணமில்லாத அச்சம் காணப்படுகிறது. அதற்கு மடமைதான் காரணம். பாரதியார் எடுத்த எடுப்பிலேயே "அச்சந்தவிர்" என்றார்.

தமிழ் இசையைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். தமிழ் இசையைக் கெடுத்தவை ஹார்மோனியமும், தியாக ராஜய்யர் கீர்த்தனமும் என்று பாரதியார் சொன்னார். தியாகராஜர் ஒரு இசைப்புலவர் அல்ல; மொழிப்புலவரல்ல

புலவரல்ல. நல்ல கவிதைக்கு மொழிப் புலமையும் வேண்டும்; வெறும் இசைப் புலமை மட்டும் போதாது. தியாகராஜர் ஏன் மொழிப் புலவரல்ல என்று சொன்னார்? அவரது பாடல்களிலே பல பிழைகள் இருக்கின்றன வென்று தெலுங்கர்களே சொல்லுகிறார்கள். அவர் பாடியிருப்பது ஒரு நாடோடி பாஷை. தெலுங்கு அல்லாத, தமிழ் அல்லாத ஒரு பாஷை. ''நானும் தமிழன்தான். ஆனா தெலுங்குப் பாட்டு வேண்டா மென்று சொல்லக் கூடாது. ஒரு சில பாட்டுக்களைத் தமிழில் பாடினால் போதும்'' என்று சொல்கிறவர்கள் பத்து வருஷத்துக்கு முன் தமிழ்ப்பாட்டு சிலவற்றையாவது இடையிடையே பாடி வைக்கக்கூடாதா? சில்லரையென்று சொல்லி ஏன் இழிவுபடுத்தினார்கள்? எதற்கும் அடிமைத்தனம் மாற வேண்டும். பக்தியென்ற முட்டாள் தனத்தினால்தான் அடிமைத்தனம் உண்டாகின்றது என்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உயர்ந்த கவிதைகள், கலைகள் என்றால் அவை பகுத்தறிவுக்கு ஏற்றவையாக இருக்க வேண்டும்; உயர்ந்த எண்ணங்களையும் நோக்கங்களையும் பரப்புபவையாக இருக்க வேண்டும். குறுகிய நோக்கம், கொள்கை, லட்சியம் இவற்றைப் புகட்டும் கவிதைகளை உயர்ந்தவையென்று சொல்வதற்கில்லை. அவற்றைப் படிப்பதால், போற்றுவதால், ஒரு சமூகம் முன்னேற முடியாது.

தமிழும் பாரதியும்

பாரதியார் என்றால் ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதியாரைத்தான் குறிக்கும். பாரதி என்றால் நமக்கு அவருடைய நினைவுதான் வருகிறது. அல்லது "பாரதியார்" என்று கேட்டாலும் விடை தெரியுமாறு ஆராய்வோம்.

பசி ஏற்பட்டபோது உணவு கிடைத்தது என்று சொல்லும்படியாகத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் நிலை குன்றியிருக்குங்கால் அறிஞர்கள் எதிர்பார்த்தபடி பாரதியார் தமிழர்களிடையே தோன்றினார். தமிழின் ஆதிகால இடைக்கால நிலைகள் வெவ்வேறாயிருந்தன. கடைக்கால நிலையும் மாறுபட்டேயிருந்தது. ஆனால் கடைக்காலத்தில் தமிழுலகம் பாரதி தேவை தேவை என்று கதறிற்று.

விடை யுகைத்தவன் பாணினிக்
கிலக்கண மேனாள்
வடமொழிக் குரைத்தாங்கியன்
மலயமா முனிக்குத்
திடிமுறுத்தியம் மொழிக்கெதிராக்கிய
தென் சொல்

மடமகட் கரங்கென்பது வழுதி நாடன்றோ

இது திருவிளையாடற் புராணத்தில் காணப்படுவது.

"சிவபெருமானே தோன்றி, தமிழைச்சொன்னதாயிருந்தால் அதைப் பற்றி நமக்கென்ன கவலை? ஆபத்து வந்தால் அந்த சிவபெருமானே வந்துகவனித்துக் கொள்வார்" என்று தமிழர்கள் நம்பினார்கள். தமிழ் அமானுஷ்யமான காரியங்களையெல்லாம் செய்ய வல்லது. சர்வசக்கியுடையது. ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய

முத்தொழிலையும் செய்ய வல்லது, பரதத்துவம் அளிக்க வல்லது என்றெல்லாம் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓ! அப்படியா? தமிழ் இவ்வளவெல்லாம் செய்யுமா? நிரம்ப ஆனந்தமாயிற்றே? ஆனால் ஒன்றையும் செய்ததாகக் காணோம்!

கண்ணுதற் பெருங் கடவுளுங் கழக
மோடமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த விப்
பசுந் தமிழனை
மண்ணிடைச் சில விலக்கண
வரம்பிலா மொழி போ
லெண்ணிடைப் படக் கிடந்ததா
வெண்ணவும் படுமோ.

கடவுளே கழகத்தில் வந்திருந்து சீர்திருத்தி விட்டுப் போனதாகப் பாடப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழ் இனிமையானது என்பதை நாம் ஆட்சேபிக்க வில்லை. தமிழுக்குச் சொல்லப்படும் உயர்வைத்தாம் நாம் ஆட்சேபிக்கிறோம். மனிதன் செயலற்றுப் போகும்படி தமிழின் உயர்வு கற்பித்து எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாஷையே முத்தொழிலையும் செய்யவல்ல சக்தியுடைய தென்றால், அந்தப் பாஷையை நாம் சீர்திருத்த முயலு வானேன் என்று தமிழன் நினைத்தான். ஒரு கதை சொல்லுகிறேன். ஒரு அரசன் வீட்டில் பலர் திருடினர். திருடின சொத்துக்களை அலமாரியிலும் பூமிக்கடியிலும் வைத்திருந்தனர். கோயில் பூசாரி சுவாமியின் கழுத்தைத் திருகி அதன் தொந்திக்குள் திருட்டுச் சொத்தைப் போட்டு விட்டார். அரசனது ஆட்கள் மற்ற இடங்களிலிருந்த சொத்துக்களைக் கண்டு பிடித்து விட்டனர். ஆனால் சுவாமியின் வயிற்றுக்குள்ளிருந்ததைப் பார்க்கவில்லை. ஐயர் திருடி கடவுளின் வயிற்றில் வைத்து இருப்பாரென்று மக்கள் நினைப்பார்களா? இல்லை, கடவுள் பெயரால்

அமைக்கப்பட்ட சிலையில் திருட்டுச் சொத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் என்று காவலாளிகள் நினைக்கவில்லை. அப்படி நினைப்பது சிலையை எடுத்துப் பார்க்க எண்ணுவது பக்தியாளர்களுக்கு விரோதமானதெனக் கருதி விட்டனர். இதனாலேயே பார்க்க முடியாமற் போய்விட்டது. எவ்வளவு மரியாதை செய்யலாமோ அதற்குமேல் லட்சம் மடங்கு சொல்வது ஆபத்தில் தான் முடிகிறது.

அக்காலத்தில் கையாளப்பட்ட பொருள்கள், வாழ்க்கை இவைகளை அனுசரித்து இலக்கணம் செய்யப்பட்டது. ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகட்குப் பின்னரும் முன்னிருந்தது போலவே இருக்க வேண்டுமென்று சொல்வது சரியா? காலதேச வர்த்தமானத்துக்கேற்ப இலக்கணமும் இலக்கியமும் மாற்றியமைக்கத்தான் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அழிந்து போகும். தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தமிழ் தானே சீர்திருத்திக் கொள்கிறதா? இல்லை, சீர்திருத்த வேண்டுமென்றால் கோபம் வருகிறது.

முன்னிருந்தோர் மதங்களைப் பற்றியே பாடிப்பாடி உயர்ந்த பக்தி நிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள். மற்றவைகளைப் பற்றி அவர்கள் பாடக்கூட நினைத்ததில்லை.

முதல் நூல், வழிநூல், சார்புநூல், இந்த மூன்றையும் தவிர வேறு வகையில் ஏதாவது செய்தால், அந்தக் காலத்தில் ராஜாக்களிடமிருந்து கவிப்பெரு மக்கள் காதையோ மூக்கையோ அறுத்துவிட உத்தரவிட்டு விடுவார்கள். ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னால் கடவுளுக்கும் மனிதனுக்குமிடையேயுள்ள சம்மந்தத்தைப் பற்றிப் பாடாத வேறு நூல்களை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? கடவுளையே பாடவேண்டிய கஷ்டத்திலிருந்து விடுபட விரும்பிய சிலர் கடவுளை நாயகனாக வைத்துக் கவியியற்ற ஆரம்பித்தார்கள். கடவுளைப் பற்றிப் பாடினால்தான் நல்லவன்! இல்லாவிட்டால் கவிஞன் அல்ல. இப்படியிருந்தால் பாஷை எப்படி விருத்தியாகும்? வெற்றி கிடைத்தால் கடவுளினால், தோற்றுப் போனால் அது விதி.

30 வருடத்துக்கு முன் ஒருவர் ஒரு நாவல் எழுதினார். இது வழி நூலா, சார்பு நூலா என்றெல்லாம் கேட்கத் தலைப்பட்டு விட்டார்கள். சுதந்திரமாக நினைத்ததை எழுதத் தைரியமில்லாதிருந்தது அக்காலத்தில். இந்த நிலையில் அயர்லாண்டு தன்பாஷையை அபிவிருத்தி செய்து சுதந்திரம் பெற்றது. ஆங்கிலேயர் ஆண்டு தோறும் இலக்கணத்தை மாற்றியமைக்கின்றனர். இதனால் இலக்கியம் வளருகிறது என்ற செய்தியைக் கேட்கிறோம். இங்கிலீஷ் புத்தகசாலையில் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தால் சோப்பு செய்யும் வகை காணப்படுகிறது. தமிழ்ப் புத்தக சாலையில் ஒன்றை எடுத்தால் 'அங்கிங் கெனாதபடி' என்றுதான் ஆரம்பிக்கும். முந்தி இருந்தது பழைய பதிப்பு. இப்பொழுதிருப்பது புதிய பாக்கெட் சைஸ் பதிப்பு. இவ்வளவுதான் வித்தியாசம்! உலகத்தில் வேறு கருத்துக்கள் இல்லையா? கவி காண்கிற பொருள்களிலெல்லாம் கவனம் செலுத்துவான்; தான் இன்பத்தை நுகர்வான், பாடுவான், பிறர் படிப்பர். அவர் களுக்குப் புரியும், இன்பத்தை அனுபவிப்பர், இப்படிச் செய்ய வல்லவன் கவி.

இந்தச் சமயத்தில் யாருக்கும் பயப்படாத சுதந்திரம் என்றால், என்ன என்பதை எளிய நடையில் சொல்லித்தர ஆள் தேவை. பிறந்தார் பாரதியார்! அவருக்கு எதிர்ப்பு இருந்ததா! அவர் அனுபவித்தது போன்று வேறு யாரும் அவ்வளவு சிரமங்களை அனுபவித்ததில்லை.

சூரியனை தினம் பார்க்கின்றான். கும்பிடுகின்றான். சூரியனைப் பார்த்தானா அவன்? இல்லை; அவனுக்குக் கண் இல்லை; கவி பார்க்கிறான்; அதே சூரியனை இன்பத்தை – அழகை அனுபவிக்கிறான். எடுத்துச் சொல்லு கிறான். பிறகு அனைவரும் பார்க்கின்றனர். முன் பார்த்த அதே சூரியனை இப்பொழுது பார்த்து முன் காணாத இன்பத்தை இப்பொழுது காண்கின்றனர். குமரியை எல்லோரும்தான் பார்க்கிறார்கள். குமரியைப்பற்றிக் கேட்டால் அது முக்கோணமாக அமைந்திருக்கிறதெனச் சொல்வார்கள். ஆனால் கவி என்ன சொல்கிறார்.

நீலத்திரைக் கட லோரத்திலே – நின்று
நித்தந் தவஞ்செய் குமரி யெல்லை

அங்கே ஒரு குமரியிருந்து தவம் செய்கிறாளாம். இது கவிஞனின் உள்ளம்.

★ ★ ★

பாரதியார் புதுவைக்கு வருமுன் தேசீய கீதமும் நாட்டு வாழ்த்தும் பாடினார். தேசீயப் பாட்டு என்றால் எப்படியிருக்க வேண்டும்? ''நான் வாழும் தேசம்'' என்னுடையது. நான் ஒருவனே இருந்தாலும் அந்தத் தேசம் என்னுடையது தான். என் வகுப்பார் உயர்ந்தவர்கள். இப்படிப்பட்ட கருத்துக்களை நிரப்பியிருப்பது ''தேசீயக் கவி'' ஆனால் நமது அன்பர்கள் பலர் தினமும் தேசீய கீதம் எழுதுகிறார்கள்!

பாரதியார் தேசீய கீதம் ஒன்றை எழுதி என்னிடம் காண்பித்து, 'பிரஞ்சுக் கவி எவ்வளவு வீரமாக எழுதியுள்ளான்; எனக்கு அவ்வளவு வருமா' என்று சொன்னார். தாம் எழுதியதுகூட அவ்வளவு, உயர்ந்ததல்ல என்று நினைத்தார்.

தொன்று நிகழ்ந்த தனைத்து முணர்ந்திடு
சூழ்கலை வாணர்களும் – இவள்
என்று பிறந்தவ ளென்றுணராத
இயல்பின ளாமெங்கள் தாய்
முப்பது கோடி முகமுடை யாளுயிர்
மொய்ம்புற வொன்றுடையாள்.

முப்பது கோடி மக்களையுடையது எங்கள் நாடு. ஆனால் உயிர் ஒன்றுதான். இன்னும் ''உங்கள் நாட்டில் பதினெட்டு பாஷைகள் இருக்கின்றனவே, நீங்கள் எப்படி முன்னேறப் போகிறீர்கள்?'' என்று யாராவது கேட்டால் என்ன சொல்வது? பாடுகிறார்.

. . . இவள்

செப்பு மொழிபதி னெட்டுடையாள், எனிற்

சிந்தனை யொன்றுடையாள்.

எங்களிடம் ஒற்றுமையில்லை யென்று என்னை ஏமாற்றாதே, சிந்தனை ஒன்றுதான் என்று கூறுகிறார்.

ஜாதி – இது முன்னிருந்ததில்லை. பின்னுமிருக்க வேண்டாம் என்றார் பாரதியார். இதற்கு முன் கபிலர் சொன்னார். அவருக்குப் பெரிய ஆசாமிகள்கூடச் சொன்னார்கள். அவைகளெல்லாம் மூலையில் கிடக்கின்றன. ஆனால் பாரதியாருடையதை அப்படித் தூக்கி மூலையில் ஏற்றிவிட முடியுமா? மற்றவர்கள் முன்னேறுவதைக் கண்ட தமிழனுக்குப் பசி ஏற்பட்டிருக்கிறதே. இருதயத்தைக் குலுக்கிச் சுடச் சுடக் கொடுத்தால் மூலையில் போட வருமா?

★ ★ ★

பாரதியின் கீர்த்தியைத் தொலைத்தார்கள். அவருக்குப் பணம் வராமல் தடுத்தார்கள்; பெரியவர்களென்போரெல்லாம் எதிர்த்தார்கள்.

. . . வெள்ளைப்

பரங்கியைத் துரை யென்ற காலமும் போச்சே,

என்று பாடியதில் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சிதான்! ஆனால் அதற்கு முன்னாலே இன்னொன்றைச் சேர்த்ததில்தான் கசப்பு!

பார்ப்பானை ஐயரென்ற
    காலமும் போச்சே – வெள்ளைப்
பரங்கியைத் துரை யென்ற
    காலமும் போச்சே.

பாரதியார் மகள் சிறு குழந்தை அக்காலத்தில். அந்தப் பெண் இப்பொழுது பாரதியாருடைய சரித்திரத்தை எழுதுகிறது. அந்தப் பெண்ணுக்குப் பாரதியாரைப் பற்றி என்ன தெரியும்? அவர் புதுவையிலிருந்து மைலத்திற்குப்

போவதாக எழுதுகிறாள் அந்தப் பெண். அவ்வளவும் அபத்தம். பக்கத்தை நிரப்ப அதையும் பத்திரிகாசிரியர் வெளியிடுவதா? கவிஞனைப் பற்றி உண்மையை எழுத வேண்டும். பொய்யை எழுதிப் பொய்யென்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டால் மற்றவையும் பொய்யென்று கருதப் பட்டுவிடும்.

பாரதியார் புதுவையிலிருந்து, 'சுதேசமித்திர'னுக்கு ஒருநாள் வியாசமும், மறுநாள் பாட்டுமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு சில சமயம் ஆனந்த மேலிட்டால் இரண்டு நாளும் பாட்டுக்களே எழுதியனுப்பிவிட்டார். அதற்குப் பத்திரிகாசிரியரிடமிருந்து பதில் வந்தது. சமாசாரப் பத்திரிகையில் கவிக்கு இடமில்லையென்று. பிறகு வியாசமேயெழுதத் தொடங்கினார். பாட்டைப் பாட்டு என்று உணரவில்லையே என்று பாரதியார் வருந்தினார். அப்பொழுது சென்னையில் வி.வி.எஸ். ஐயர் ஆங்கிலக் கவிகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டு அவ்வளவு அழகாக எழுதக் கூடிய கவி தற்காலம் தமிழுலகில் இல்லை என்று அபிப்பிராயம் எழுதினார். இதைப் பார்த்த பாரதியார் மிகவும் வருத்தப்பட்டார். நம்மைத் தாங்கி ஒரு வார்த்தையும் எழுதவில்லையே என்று ஏங்கினார்.

அப்பொழுது சென்னையிலிருந்து ஒரு வெள்ளைக் காரன் பாரதிக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தான். "நான் யார் தெரியுமா? தாகூரின் கவிகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து அவருக்கு உலகத்தில் கீர்த்தியை வாங்கிக் கொடுத்தானே அவனிடமிருந்தவன் நான். நீர் சிறந்த தமிழ்க்கவி என்று கேள்விப்பட்டேன். உம்முடைய கவிகளை நமக்கு எழுதியனுப்பவும்" என்று எழுதியிருந் தான். பாரதியார் எழுதினார்.

வேண்டுமடி யெப்போதும் விடுதலை – அம்மா!
தூண்டு மின்பவாடை வீசுதுய்ய தென்கடல்
சூழநின்ற தீவிலங்கு சோதி வானவர்
ஈண்டு நமது தோழராகி எம்மோ டமுதமுண்டுகுலவ
நீண்ட மகிழ்ச்சி மூண்டு விளைய
நினைத்திடு மின்ப மனைத்தும் உதவ

இரண்டு நிமிடத்தில் எழுதினார். இரண்டு தினங்களில் இங்கீலீஷ் கவி வந்தது. பாரதியார் பாடினார். ஆஹா! அதே உருவத்தில் அமைத்து விட்டானே கவியை என்று பாராட்டினார். அந்தக் கவி இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தது. பெரியவர்கள் ரசித்தனர். அப்பொழுது 'சுதேசமித்திரன்' ஆசிரியரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. "நீங்கள் அடிக்கடி கவி எழுதுங்கள்" என்று. தமிழ் நாட்டின் நிலை அப்படியிருந்தது. தமிழ்ச்சுவையை இங்கிலீஷால் அறிய முடியுமா? தமிழ்ப் பாட்டின் இனிமை தமிழனுக்குத் தெரியவில்லை. இங்கிலீஷ்காரன் தமிழப்பாட்டு நன்றாயிருக்கிறது என்று சொன்ன பிறகுதான் தமிழனுக்குத் தெரிகிறது.

நமக்குப் பிடித்ததை மட்டும்தான் கவி எழுத வேண்டுமென்று விரும்புவது தவறு. யாருடைய விருப்பத்துக்காகவும் கவி பாட முடியாது. "கவிஞன் இஷ்டம்போல் பாட வேண்டும். கவிஞன் எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருக்க வேண்டும்; எதிலும் சேரக்கூடாது" என்றெல்லாம் சொல்வது தவறு.

எதைப்பற்றியும் கவி பாடலாம். எல்லாருக்கும் இன்பத்தை ஊட்டலாம். எளிதாகச் சொல்லலாம். உயர்ந்த கருத்துக்களைத் தெளிவாக்கலாம் என்பவைகளை நிரூபித்துக் காட்டினவர் பாரதியார்.

பாரதி ஜாதியை ஒழிக்கிறான், அனுஷ்டானமற்றவன், ஆசாரமற்றவன் என்றெல்லாம் அப்போது தூஷித்தார்கள். அவருடைய மனைவியிடம், "எல்லாப் பெண்களும் நகை போட்டிருக்கிறார்களே, உனக்கில்லையே, உன் புருஷனைக் கேள்" என்றெல்லாம் கிளப்பி விட்டார்கள். இம்சை பொறுக்கமாட்டாமல் தாமே தற்கொலை செய்து கொண்டு விடுவார் என்பது இந்த மடையர்களின் முடிவு. காரைக்குடியில்

பாரதியார் பாட்டு யாருக்கு விளங்காது? அவர் இறையனார் அகப் பொருளைத்தான் பாடினார். ஆனால் இறையனார் அகப்பொருளை எடுத்துப் பார்த்தால் ஒன்றுமே விளங்காது. வித்வான்களெல்லாம் "உயர்ந்த பதமில்லையே! இதற்கு வசனமாக எழுதி விடலாமே" என்பார்கள். எளிய நடையில் எழுதத்தானே முடியாது.

பக்தியினாலே – இந்தப்
பாரினி லெய்திடும் மேன்மைகள் கோடி!

கவி நேரே போய் நேரே வரவேண்டும். அதை விட்டு ப-க்-தி-யி-னா-லே என்று இழுத்துத் தாளங்களை எண்ணிப் போட்டுப் பாட வேண்டியதில்லை. இப்படிப் பாடினால் அர்த்தம் விளங்காது. காதலையும் கலையையும் பரிகசிக்கக் கூடாது. அவைகளை வளர்க்க வேண்டும். பத்திரிகாசிரியர்கள் தாய் தந்தைக் கொப்பானவர்கள். விமரிசனம் என்ற தலைப்பில், துளிர் விட்டு விளையும் பயிர்களைக் கிள்ளி யெறிந்து விடக்கூடாது. அவர்கள் இவைகளை வளர்க்க முற்பட வேண்டும்.

கலை என்றால் என்ன?

தமிழுக்கு முன்னேற்றம் வேண்டுமா? என்பது சில புலவர்களின் சந்தேகம். ஏன்? சிவபெருமான் வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி அதற்கேற்ப தென்மொழியை அகத்தியருக்கு அருளினார் என்று, சிவபிரானே தமிழை உண்டாக்கினதாகப் பாடியிருக்கிறது. இந்தச் சிவப்பெருமான் அந்தக் காலத்தில் தமிழை உண்டாக்கியபோதே இந்த வடமொழி தென்மொழிக் கலகத்தையும் உண்டாக்கிவிட்டார். தமிழை உண்டாக்கிய சிவபெருமான் மறுபடியும் சங்கமமர்ந்து பண்ணுறத் தெரிந்த பசுந்தமிழ் என்று, தமிழை மறுபடியும் கற்றுக் கொண்டாராம். உண்டாக்கிய சிவபெருமானே தமிழை மறந்துவிட்டு மறுபடியும் சங்கத்தில் உட்கார்ந்து தமிழ் படித்துக் கொண்டாராம். ஒருவேளை தாம் உண்டாக்கிய தமிழைத் தாமே மறந்து விட்டாரோ என்னவோ! இல்லை. ஒருவேளை, தமிழ் தாழ்ந்து போச்சு என்று நினைத்து மறுபடியும் தாமே படிக்க ஆரம்பித்தாரோ என்னவோ! எது எப்படியோ? சிவபெருமான் உண்டாக்கிய தமிழ். அதற்கு மனிதர்களாகிய நாம் முன்னேற்றம் எப்படிச் செய்ய முடியும்? தமிழே சிவம் என்று இப்படியெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டும் சொல்லிக் கொண்டும் நம் நாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள்.

தமிழ் நூல்களை எடுத்துப் படிக்கலாமென்றால் ‘தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி; எந்நாட்டுக்கும் இறைவா போற்றி’’ என்ற இந்தச் சங்கதியில்லாமல் வேறொன்றையும் காணோமே. ஒரு கிறிஸ்தவரோ, ஒரு முஸ்லீமோ அல்லது வேறு எந்த மதத்தவரோ தமிழ்நூல் நிலையத்தில் நுழைந்து ஒரு தமிழ் நூலை எடுத்துப் படிக்கலாம் என்று விரித்தால் முதல் முதல் உள்பக்கத்தில்

மேலே ஒரு குறி; அதற்குக் கீழே பிள்ளையார் பாட்டு, அதற்குக் கீழே சிவன் பாட்டு. இப்படி ஒரு 5 அல்லது 6 பாட்டுக்கள். பிறகு எழுதினவர் பெயர், இப்படியிருப்பதைப் பார்த்தால், ஓ, இது என்னவோ பிள்ளையாரைப் பற்றியும் சிவனைப் பற்றியும் எழுதியிருக்கிறது போலும் என்று மூடி வைத்து விடுவான்.

மேனாட்டில் ஒரு வெள்ளையன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு பழம் விழுந்தது. அதைப் பார்த்தான். அது ஏன் கீழே விழுந்தது என்று ஆராய்ந்தான். புத்தகங்கள் எழுதினான். அவை மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுகிறது. சப்தம் எப்படி உண்டாகிறது? ஒன்றை ஒன்று மோதினால் சப்தம் உண்டாகிறது. இந்த ஆராய்ச்சியில் விளக்கின் ஒளி சுவரில் மோதும்போதும் சப்தம் உண்டாகிறது. ஆனால் உனக்குக் கேட்பதில்லை. பலவற்றை இவ்வாறாகக் கண்டு பிடித்தான். புத்தகங்கள் எழுதினான். மக்கள் படித்து வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஆனால் நம் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி எந்நாட்டிற்கும் இறைவா போற்றி என்பதைவிட வாழ்க்கை கைக்கும், அறிவிற்கும் பயன்படக் கூடியதாக ஒன்றும் காணோமே. தமிழப் புலவர்களெல்லாம் எழுதட்டுமே.

ஒரு வாலிபன், அவனுக்கு ஒரு இளம்பெண் – பெண்டாட்டி. அவர்களுக்கு ஒரே குழந்தை. ஒரு பண்டாரம் வந்து குழந்தையை அறுத்துச் சமைத்துப்போடு என்று கேட்டானாம். இருவரும் குழந்தையை வெட்டிக் கறி சமைத்துப் போட்டார்களாம். இப்போது யாராவது வந்து கேட்டால் அப்படிப் போடுவார்களா? அல்லது கேட்டவன்தான் தப்பித்துக் கொண்டு போய்விடுவானா? மற்றொருவனிடம் பண்டாரம் போய் அவனுடைய பெண்டாட்டி வேண்டுமென்று கேட்டானாம். உடனே

பெண்டாட்டியைக் கொடுத்தானாம். ஒருவனுக்கு இரண்டு பெண்டாட்டிகள். ஒரு பண்டாரம் வந்து, "எனக்குப் பொம்பளை வேண்டும்" என்று கேட்டான். அவன் ஊரெல்லாம் தேடியும் பொம்பளை கிடைக்கவில்லை. கடைசியில் வருத்தத்துடன் தன் பக்கத்தில் நிற்கும் இரண்டு பெண்டாட்டிகளைப் பார்த்தான். அவர்கள் "நீங்கள் ஏன் வருத்தமாயிருக்கிறீர்கள்" என்று கேட்டார்கள். "அடியார் ஒரு பெண் கேட்கிறார். எங்கேயும் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால்தான் வருத்தமாயிருக்கிறது" என்றார். ஒருத்தி சும்மாயிருந்தாள். மற்றொருத்தி, "தங்கள் சித்தம்; நான் தயார். பண்டாரத்துடன் படுத்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்றாள். உடனே அந்தப் புருஷனுக்குச் சந்தோஷமுண்டாகி அவளைப் பார்த்து "நீதான் பதிவிரதை" என்று அவள் காலில் விழுந்தானாம். இம்மாதிரியான கேவலமான ஒழுக்கங்களைத்தான் வாழ்க்கையில் கற்றுக் கொடுக்கக் கூடிய புத்தகங்களிருக்கின்றன.

இராமாயணம் ஆரியக்கதை. தமிழனை அரக்கனென்றும், குரங்குகளென்றும் கரடிகளென்றும் கூறும் கதை. ஆரியத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்று கூக்குரலிட்ட புலவர், ஆரியக் கதையாகிய இராமாயணத்தை எரிக்க வேண்டும் என்றால் எதிர்ப்பானேன்? எரிப்பது கொடுஞ் செயல்; இஃது அவ்வளவு நன்றாயில்லை யென்றால், குளிர்ந்த நீரில் கரைத்து விட்டால் போகிறது. இப்போது இராமாயணத்தை எரிக்கக் கூடாது என்று எதிர்க்கும் புலவர்கள், அக்காலத்தில் தோழர் பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை "இராவணப் பெரியார்" என்ற புத்தகத்தை எழுதினபோது ஏன் இம்மாதிரியான எதிர்ப்புகள் செய்யவில்லை? மறைமலையடிகள் இராமாயணத்தைக் குறைகூறி எழுதினதற்கு ஏன் அப்போது எதிர்க்கவில்லை? சுயமரியாதைக்காரர் சொன்னால் அது

தவறு, அதை எதிர்க்க வேண்டுமா? 'பெரியாரும் தோழர் அண்ணாத்துரையும் இராமாயணம் படிக்கவில்லை' என்று சொல்லி விட்டார்களாம் இப்புலவர்கள். ஆகையினால் அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று இந்தப் புலவர்கள் கூறுகிறார்கள். பெரியார்களெல்லாம் அப்படித்தான் சொல்லிக் கொள்வார்கள். தமக்கு அதிகம் தெரிந்ததாகக் கூறிக் கொள்ள மாட்டார்கள். பெரியாருக்குக் கம்ப ராமாயணம் தெரியாது என்று சொன்ன பாரதியாருக்கு வால்மீகி இராமாயணம் தெரியுமா என்று கேட்கிறேன்.

கலை போய் விடும் என்று கதறுகிறீர்கள். கலையென்றால் என்னவென்றே உங்களுக்குத் தெரிய வில்லை. தமிழ்க்கலை உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டு மானால் கலைக்குக் காரணமான எண்ணங்களும் உயர்ந்தவைகளாக இருக்க வேண்டும். இவ்விரண்டையும் பிரிக்க முடியாதே. இழிவான கதை, கலையானால் அக்கலை எப்படி உயர்ந்ததாகும்? கலை என்பது புலவன் உள்ளத்திலே தோன்றி மலரும் எழுச்சி (Originality) அதைக் கற்பதுதான் கல்வி. கலை என்பது மூலம், உள்ள உணர்ச்சியை ஊட்டுவதுதான் கலை. இழிவான ஒழுக்கத்தைக் காட்டிடும் கதையுடைய கலையும் இழி வானதே. அதை ஒழிக்கத்தான் வேண்டும். இக்காலத்தில் ஐந்தாம் படை வேலை செய்பவர்களைக் கண்டிக் கிறோமே, ஏன்? அந்த 5ம் படை வேலை செய்து தன் அண்ணனைக் காட்டிக் கொடுத்த விபீஷணனுக்கு ஆழ்வார் பட்டமா? இது தவிர நிறையப் பொய்கள். இராமன் பாணம் ஒன்று, இரண்டு, ஆயிரம், லட்சமாய் விட்டதாம். அவன் அம்பறாத் துணியில் இத்தனை அம்புகளும் எப்படி வைத்திருந்தான்? அஃது எவ்வளவு பெரியது? இந்த மாதிரியான பொய்களையே புலவர்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள்.

இந்தக் கேவலம் எங்கேனும் உண்டா? பெரிய புராணத்தில் கண்ணப்பன் பன்றியைக் கொன்று அதன் மாமிசத்தை மென்று ருசி பார்த்துச் சிவபிரானுக்குக் கொடுத்தானாம். எவ்வளவு அசிங்கம்? ஏன் இப்படி எழுதினான்? எழுதினவனுக்கு அந்த ஒழுக்கந்தான்; அவனுக்கு அந்தப் புத்திதான் வரும். சேக்கிழார் அந்த இழிந்த செயலுக்கு ஏற்றவன். இந்த ஆபாசங்களை எரிக்க வேண்டும் என்று சுய மரியாதைக்காரர் சொன்னால், அதற்குப் பெரிய புலவர் என்று தன்னைச் சொல்லிக் கொண்டு எதிர்க்க வருகிறார்கள் சில புலவர்கள்.

ஐயா, ஒருவன் அசிங்கத்தில் கால் வைத்துக் கொண்டு நிற்கிறான். அதை மற்றொருவன் பார்த்துக் குறிப்பாகக் காட்டுகிறான். சீக்கிரம் போய்க் காலைக் கழுவிக் கொள்ளும்படி சொல்லுகிறான். ஆனால், அப்படியே அந்த அசிங்கம் பட்டு இருக்கிற தோற்றம் ஓர் அழகிய சித்திரம்போல் அமைந்து இருக்கிறது. அதைக் கழுவாதே என்கிறார் பாரதியார் முதலிய பண்டிதர்கள்.

இலக்கியம் என்பது என்ன?

இலக்கியம் என்பதும் இலக்கணம் என்பதும் இன்னவென்றே தெரியாமல் இவர்கள் உளறுகிறார்கள். தமிழர்கள் இந்தி எதிர்ப்பில் கொதித்து வாடி சிறைக்குச் சென்ற காலத்தில் இந்தப் பண்டிதர்கள் எங்கே போனார்கள்? அத்தனை தமிழ் மக்களும் எதிர்த்தபோது கம்பராமாயண வியாபாரிகள், பிரசங்க பிழைப்புக் காரர்கள், கலை ரசிகர்க்ள் எத்தனை பேர் சிறைக்குப் போனார்கள்? தமிழன் என்று சொல்லிக் கொண்டு வெற்றியடையும்போது வந்தீர்கள். அப்போது தலை தெரியாமல் மறைந்து போனீர்கள்? உங்களைப்போல் புலவர்கள் இருந்தால் தமிழ் எப்படி முன்னேற்றமடையும்? நீங்கள் மட்டுமா, இன்னும் உங்களைப் போல் பலர் இருக்கிறார்கள்.

இசை என்பது என்ன?

இசை என்பது என்ன? ஒரு நாட்டில், பழைய நாள் தொட்டு மக்களின் உணர்வில் ஊறி நாளடைவில் உருப்பட்ட இலக்கணம் உடையது. பாட்டுக்குப் பாவம் எப்படியோ, அப்படியே இசையும் முக்கியம்.

இனிய மொழி என்பது அந்நாட்டின் பேச்சு, பாட்டுக்கு வேண்டிய மொழிகள், எல்லாருக்கும் புரியும்படி இருக்க வேண்டும்! இலக்கணமுடையவையாகவும் இருக்க வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட பாவமும், இசையும், கருத்தும் பிறக்கின்ற கவிஞனின் உள்ளமானது மொழியிலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், பயின்றதாயிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பாடும் பாடல்கள் பாடியவனுடைய பெருமையைக் கெடுத்துவிடுவதோடு, எதைக் குறித்துப் பாடினானோ அந்தச் செய்தியே இகழ்ச்சிக்குரியதாகி விடும்.

பாடல்களின் நோக்கம் என்ன எனில் பாவமும் இசையும் மொழியும் இருப்பது மாத்திரமல்ல; பாடும்போது கருத்து விளக்கமுற வேண்டும். பாடலில் மொழி, அதாவது, கருத்துத் தான் இரத்தினம். பாவமும் இசையும் வர்ணத்தகடும், வேலைப்பாடுந்தான்.

இப்போது உரைநடைக்கும் பாடலுக்கும் உள்ள வேறுபாடு விளங்கியிருக்கும். பாடலின் மேன்மையை இன்னும் கூற வேண்டுமானால், உரைநடையானது கேட்க முடியும்; எழுதி வைக்க முடியும்; நினைவில் நிறுத்த ஏற்றதல்ல. பாட்டு நினைவில் நிற்கும். பாடுவது பாட்டின் கருத்தை மக்கள் நினைவில் நிற்கச் செய்யத்தானே!

பாடலினால் ஒரு கருத்தை மற்றொருவன் நெஞ்சில், உரித்த சுளைபோல் புகுத்த முடியும். அதுபோலவே இன்பம் பயக்கும். ஆயிரம் பேர் பேசட்டும்; அது சந்தைக் கடைக் கூச்சலாகவோ அல்லது அறிஞரின் சொற்பொழிவாகவோ இருக்கட்டும். எதுவாயிருந்தாலும்

இசை என்பது என்ன?

இசை என்பது என்ன? ஒரு நாட்டில், பழைய நாள் தொட்டு மக்களின் உணர்வில் ஊறி நாளடைவில் உருப்பட்ட இலக்கணம் உடையது. பாட்டுக்குப் பாவம் எப்படியோ, அப்படியே இசையும் முக்கியம்.

இனிய மொழி என்பது அந்நாட்டின் பேச்சு, பாட்டுக்கு வேண்டிய மொழிகள், எல்லாருக்கும் புரியும்படி இருக்க வேண்டும்! இலக்கணமுடையவையாகவும் இருக்க வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட பாவமும், இசையும், கருத்தும் பிறக்கின்ற கவிஞனின் உள்ளமானது மொழியிலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், பயின்றதாயிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பாடும் பாடல்கள் பாடியவனுடைய பெருமையைக் கெடுத்துவிடுவதோடு, எதைக் குறித்துப் பாடினானோ அந்தச் செய்தியே இகழ்ச்சிக்குரியதாகி விடும்.

பாடல்களின் நோக்கம் என்ன எனில் பாவமும் இசையும் மொழியும் இருப்பது மாத்திரமல்ல; பாடும்போது கருத்து விளக்கமுற வேண்டும். பாடலில் மொழி, அதாவது, கருத்துத் தான் இரத்தினம். பாவமும் இசையும் வர்ணத்தகடும், வேலைப்பாடுந்தான்.

இப்போது உரைநடைக்கும் பாடலுக்கும் உள்ள வேறுபாடு விளங்கியிருக்கும். பாடலின் மேன்மையை இன்னும் கூற வேண்டுமானால், உரைநடையானது கேட்க முடியும்; எழுதி வைக்க முடியும்; நினைவில் நிறுத்த ஏற்றதல்ல. பாட்டு நினைவில் நிற்கும். பாடுவது பாட்டின் கருத்தை மக்கள் நினைவில் நிற்கச் செய்யத்தானே!

பாடலினால் ஒரு கருத்தை மற்றொருவன் நெஞ்சில், உரித்த சுளைபோல் புகுத்த முடியும். அதுபோலவே இன்பம் பயக்கும். ஆயிரம் பேர் பேசட்டும்; அது சந்தைக் கடைக் கூச்சலாகவோ அல்லது அறிஞரின் சொற்பொழிவாகவோ இருக்கட்டும். எதுவாயிருந்தாலும்

அந்தப் பேச்சு நடுவில் ஒரு பாடல் கிளம்பினால், எல்லோருடைய செவிகளும் அப்பாட்டை நோக்கியே திரும்பும், சூரியனை நோக்கிச் சூரியகாந்திப் பூ திரும்புவது போல. அதென்னமோ பாடலில் மக்கள் நெஞ்சை அள்ளும் ஒரு வகை தன்மை அமைந்திருக்கிறது.

பாடலின் மேன்மை அதன் உபயோகம் இவற்றைக் கருதியல்லவா மதத் தலைவர்களும் தம் தம் கொள்கையைப் பாடலால் அமைத்தார்கள். சைவக் கொள்கையை நிறுவத் தேவார திருவாசகங்கள் என்ன? வைணவத்திற்குத் திருவாய் மொழி என்ன? மற்றும் வேதாந்த கருத்துக் களுக்குத் திருப்புகழ், தாயுமானார் என்ன, இவைகள் எல்லாம் இன்னிசைப் பாடல்கள். இன்னும் கிறிஸ்தவம், இஸ்லாமியம் கூடப் பாடலால் மக்கள் உள்ளத்தைக் கவரும் நோக்கம் உடையது.

பாட்டுக்கு மகிழ்வதென்பது, உயிரின் இயற்கை என்று கூடச் சொல்லலாம். மனிதனின் இயல்பான நிலை தவிரச் சிறிது மகிழ்ச்சி உண்டானால், அவன் பாட அல்லவா தொடங்கி விடுகிறான். ஏணைக் குழந்தை பாட்டை விரும்புகிறதென்றால், பாட்டில் உள்ள பாசத் தன்மை பற்றிக் கூறவா வேண்டும்?

உடல் நலியப் பாடுபடுகிறவர்களும் பாடுகிறார்கள். உழுபவன் பாடுகிறான். ஏற்றம் இறைப்பவன் பாடுகிறான். இவ்விடத்தில் மற்றோர் உண்மை நமக்கு விளங்குகிறது. பாட்டானது மனிதனுக்கு இன்பந்தருவது மட்டிலும் அல்லாமல், அது இருக்கும் துன்பத்தையும் நீக்கக்கூடியது. சேற்றில் முள் தைப்பதுகூடத் தெரிய வில்லை, உழவுப் பாடகனுக்கு.

பாட்டின் உபயோகத்தைச் சொல்ல வேண்டு மானால், நன்றாக அமைந்த பாடல் தன் கருத்துப்படி மனிதனை திருப்புகிறது. இதுதான் பாட்டினிடத்தில் உள்ள குறிப்பிடத்தக்க மேன்மை.

வீரப்பாடல் எனில் பசையற்ற நெஞ்சையும் துடித்தெழும்படிச் செய்கிறது. இதற்குச் சான்று பிரான்ஸ் தேசத்து உலகப் புகழ் பெற்ற மர்ஸேயேஸ் என்னும் போர் நடைப்பாட்டு ஒன்றே போதும்.

சோகப்பாட்டு, சோகம் பொழிவதைச் சந்திரமதி புலம்பலே சொல்லிவிடும்.

பாட்டுக்கு முன் வறுமை பறக்கிறது. பாட்டுக்குமுன் பசி பறக்கிறது. "செவிக்குணவிலாத போழ்து சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும்" என்று கூறினார் வள்ளுவர்.

பிச்சைக்காரன் பாடிக்கொண்டே பிச்சை கேட்கிறான். அவனுக்குச் சோறு கிடைக்காவிடில், பாட்டோடு தூங்கி விடுகிறான் இரவில்.

பாட்டில் இன்னொரு சொக்குப்பொடி. பகலெல்லாம் உழைத்து, அரைத்தூக்கத்தில் கிடக்கும் ஒரு பெண்ணையும், பிச்சைக்காரனின் தெருப்பாட்டு எழுப்பி விடுகிறது. விசையாய் எழுந்து பிச்சையிடுகிறாள்.

இன்னொன்று கேளுங்கள். மூக்கறையன் பாடினால் நன்றாயிராது. பாடாமல் இருப்பதில்லை. நொண நொண என்று பாடுகிறான் உரக்க; பல்லில்லாக் கிழவர்க்கும் பாட்டு வெறி, இது மட்டுமா? பாடும் உணர்வேயில்லாதவன் கூட, மற்றவன் பாடும் விருத்தத்துக்குத் தாளம் போட்டுத் தலையசைத்து மகிழ்கிறான்.

இவற்றையெல்லாம் எண்ணித்தான் நம் தமிழையே மூன்றாகப் பிரித்து இசையை நடுவில் அமைத்தார்கள். மேலும் ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கின் பாட்டையும், ஓவியத்தையும், பெருங்கலை என்றும் இனிய கலை (லலிதவித்யா) என்றும் கூறினார்கள்.

ஆசிரியர் சங்கப் பொதுக்கூட்டத்தில்

அகில பிரஞ்சிந்திய ஆரம்ப ஆசிரியர் (சிண்டி கேட்) ஐக்ய தேசிய சங்கப் பொதுக்கூட்டம்.

திரு. கனக சுப்புரத்தினம் அவர்களின் ஆவேச மொழிகள் அக்ரமக் கோட்டை தரை மட்டம்.

திரு. வேங்கட கிருஷ்ணசாமியின் மேளம் கிழிந்தது.

24 மார்ச், 1932 காலை 9 மணிக்கு அகில பிரஞ்சிந்திய ஆரம்ப ஆசிரியர் ஐக்ய தேசியச் சங்க பொதுக்கூட்டம் மிஷின் வீதி தலைமை பாடசாலைக் கட்டிடத்தில் கூடியது. கூட்டத்துக்கு அதிக வயதுடையவரும் மாஜித் தலைமையாசிரியருமான திரு. கையார் அவர்கள் தலைமை வகித்தார்கள். திரு. கையார் தம்மை தலைமை வகிக்கக் கோரியதன் மூலம் தமக்குத் தந்த கௌரவத் திற்காக வந்தனமளிப்பதாகவும் கூட்டத்தின் நடவடிக்கை கள் சாந்தமான மொழிகளின் மூலம் நடைபெறத் தாம் விரும்புவதாகவும் கூறித் தமது ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்கள். கல்வே காலேஜ் ஆசிரியர் திரு. மரியானி அவர்கள் பொதுக்கூட்டத்தின் காரியதரிசியாக நியமிக்கப்பட்டார். பெரும்பான்மை ஆசிரியர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

சங்கத்தின் தலைவரான திரு. வேங்கட கிருஷ்ண சாமி கூட்டத்தினரையும் தலைவரையும் வரவேற்றுத் தனது இரண்டொரு தந்திர மொழிகளால், எந்தப் பிரச்சனை களும் கிளறாதிருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தால் மேலே நடக்க வேண்டியதைக் குறிப்பிட்டு விட்டு நிறுத்தினார்.

கூட்டம் கூடியதன் நோக்கத்தையும் யோசித்து, முடிவு கட்ட வேண்டிய விஷயம் இன்னது என்பதையும் நிர்வாக சபைத் தலைவரான வேங்கட கிருஷ்ணசாமி குறிப் பிடாதது வெட்கத்திற்குரியதென்று அனைவராலும் கருதப் பட்டது. சென்ற வருடத்திய நடைமுறைகளைப் பற்றியும், அவர் எந்தக் குறிப்பையும் ஆஜர் செய்யவில்லை. மேலே எதுபற்றி யார் பேசுவது என்று தெரியாதபடி மொட்டை யாக நிறுத்திவிட்டார்.

இதன்பின் திரு. செங்கோல் ஆந்த்ரே அவர்கள் எழுந்து, 'ஏனையா, தலைவரே! நீர் சென்ற ஆண்டு பணந்தண்டியதற்கு ரசீது தருவதாகச் சொல்லி இதுவரை கொடாததற்குக் காரணம் என்ன?' என்றார். இதற்கு மறுமொழியாக வேங்கட கிருஷ்ணசாமி, 'நீர் கொடுத்த பணம் கணக்கில் வரவு வைக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்பதை மட்டும் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்' என்றார். இந்த நியாயமற்ற பதிலைப்பற்றிக் கூட்டத்தில் அருவருப்பும் கூச்சலும் கிளம்பிற்று. உடனே தனரக்ஷகர் திரு. கனக சுப்புரத்தினம் அவர்கள் எழுந்து தலைவரைப் பார்த்துத் தாம் பேசப் போவதாகக் கேட்டுக் கொண்டார். அனுமதி கிடைத்தது. தனரக்ஷகரின் வார்த்தைகளைக் கூட்டத்தினர் வெகு ஆலவாய் எதிர்ப் பார்த்தார்கள். கூட்டத்தில் நிசப்தம் ஏற்பட்டது.

தனரக்ஷகர் திரு. கனகசுப்புரத்தினம் அவர்கள் சுமார் ஒரு மணி நேரம் பேசிய பேச்சுக்களின் சாரம் வருமாறு:

கனம் தலைவரவர்களே, தோழர்களே, பண சம்பந்தமான பேச்சுக்களும் இப்போது கிளம்பியிருக்கிறது. சங்கத்தின் பணப் பொறுப்பு என்னுடையதாதலால் அதற்குப் பதில் சொல்வதன் மூலம் என் வார்த்தைகளை இப்போதே ஆரம்பித்துவிடலாம் என்று எண்ணு கின்றேன். மேலும் நான் சங்கத்தின் அங்கத்தினன் என்ற முறையிலும் பேச விரும்புகிறேன்.

தோழர்களே, ஒரு சங்கமானது, சட்டத்தாலும் பணப்பொறுப்பாலும், சட்டத்திற்குப் பொருந்திய அனுபவ முறையாலும் நடைபெறுவதாகும். முதலில் நம் சங்கத்தின் பணப் பொறுப்பு எவ்வகையில் இருந்தது என்பது பற்றிக் கூறகிறேன். 1931ம் ஆண்டு முதற் பகுதியில் நடைபெற்ற தேர்வின்படி நான் பொக்கிஷதார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆயினும் என்னிடம் கணக்குப் புத்தகம் ஒப்படைக்கப்படாமல் இருந்ததோடு எனக்குத் தெரியாமல் திரு. வேங்கடகிருஷ்ணசாமியும், உதவித் தலைவர் திரு. மலைக்கண்ணும், சந்தா வசூல் செய்து வந்தார்கள். செலவும் செய்துவந்தார்கள். சந்தா கொடுத்தவர்களுக்கு இவர்கள் ரசீது கொடுத்ததே இல்லை. இந்த அக்ரமத்தை யோசியுங்கள். பிரஞ்சு தேசத் தலைமைச் சங்கத்திற்குத் தான் (பிரசிடெண்ட்) தலைவர் உண்டு. இங்குள்ள கிளைச் சங்கத்திற்கு காரியதரிசியே தலைவராக இருக்கிறார். இதனால், இந்த வேங்கட சாமியிடம் ஒரு தலைவருக்குள்ள அதிகாரமும் இருக்கிறது. இதனோடு பொக்கிஷதாருக்குமுள்ள அதிகாரத்தையும் துராகிருதமாக வகித்திருப்பதால் எந்த அதிகாரமாவது எந்தப் பொறுப்பாவது மற்றவருக்கு உண்டா என்பதையோ சிந்தித்துப் பாருங்கள். தலைமை ஆசிரியர் என்றும், வெகுநாளைய உத்தியோக அனுபவம் பெற்றவர் என்றும், நமக்கெல்லாம் பிரதிநிதி என்றும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படும் வேங்கட கிருஷ்ணசாமியும் மலைக் கண்ணும் சந்தாதாரிடம் பணம் பெற்றதற்கு ரசீது கொடுக்க வேண்டும் என்ற நேர் வழியையும் அனுசரிக்க வில்லை. இப்படிப்பட்ட காரியத்திற்கு இவர்கள் உதாரண புருஷராக விளங்கலாமா? இவர்களின் மனோபாவந்தான் என்னவென்று கேட்கிறேன். பொதுவாக நம்மை எல்லாம் மனிதராகவோ அறிவும் ஆற்றலும் உள்ளவ ராகவோ ஆசிரியர் என்பதாகவோ மதித்ததாகச் சொல்ல முடியுமா? நீங்களே இதுபற்றி ஒரு முடிவுக்குவர விட்டு விடுகிறேன். ஆனால் 'உம்மிடம் பொறுப்பு ஒப்படைக்

காததுபற்றி நீர் பிரஸ்தாபித்தீரா'' என என்னை நீங்கள் கேட்கலாம். இதுபற்றி நிர்வாக சபையில் கிளர்ச்சி செய்து பார்த்தேன். பயன்படவில்லை. பயன் ஏற்படுவதும் துர்லபமாகவேயிருந்தது. மேலும் இது பற்றிய நிர்வாக சபை சட்ட விரோதமாகக் கூட்டாமலே இருப்பதுண்டு. ஆனால் நான் ஊரில் இல்லை என்றோ வீட்டை விட்டு வரமுடியாது என்றோ தலைவருக்குத் தெரிந்தால் அப்போது கூட்டங் கூட்டத் தவறுவதில்லை. நான் போகாதிருந்தாலும், வந்திருந்தார் என்றுதான் நடைமுறைக் குறிப்பாக குறித்திருப்பார்கள். குறிப்பாக வேங்கட கிருஷ்ணசாமியின் ஏகபோக அதிகாரத்தை நிலைநாட்டவே காரியம் நடைபெற்று வந்தது. ''ஆசிரியர்'' பத்திரிகை துவங்குமுன் அதற்காக ஓர் தனிக்கூட்டம் நியமிக்கப்பட்டது. அதன் தலைவர் திரு. கலியாணசாமி, வெளியிடுவோர் திரு. சிவகுருநாதன், பிற பதவியாளர் என்று நியமிக்கப்பட்டது. இது சாங்கியமேயன்றி எல்லாப் பொறுப்பும் என்னிடந்தான் என்று மறுநாள் முதலே வேங்கடகிருஷ்ணசாமி கூறிக் காரியம் நடத்தினார். இதில் எந்தச் சட்டத்தை, எந்த மனிதரை மதித்தார் என்பதை நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள்.

இனி, இவர் இன்ன தொகை வசூலித்ததாகவும், அத்தனையும் செலவழித்ததாகவும் கூறி அனைத்தையும் இரண்டொரு நாளில் கணக்குப் புத்தகத்தில் (ஒருவருடக் கணக்கை) குறித்துக் கொடுத்ததைக் கொண்டு பார்த்தால் வேடிக்கையாகவே இருக்கிறது.

அதில், வந்த சந்தா வரவு வைக்காமலும் வராத சந்தா வரவு வைத்தும் இருப்பதோடு, இந்தத் தப்புக் கணக்குக்கு ஆதாரமாக வேங்கடகிருஷ்ணசாமி கைப்பட எழுத்து மூலம் கடிதம் இருக்கிறது. (காட்டப்பட்டது) இதுவுமன்றிக் கணக்குப் புத்தகத்தில் செலவு எழுதியுள்ள மாதிரிகள் விவரமின்றி ஏமாற்றமாகவே இருக்கின்றது.

இப்படிப்பட்ட விஷயங்களை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர நான் உத்தேசித்ததில் ஏதாவது தவறு உண்டா? இந்த நிலை தங்களுக்குத் தெரிய வேண்டாமா? இதுபற்றி என்னைக் கலகம் செய்பவன் என்று ஒரு சில தோழர் சொல்லியதாகக் கேள்வி. தோழர்களே, இவர் இப்படி சொல்லியதற்குக் காரணம் என்னவென்பதையும் நான் கூறிவிடுகிறேன். எந்த நிலை எப்படி மாறினாலும் தங்கள் நலம் பாதகம் அடையாது என எண்ணியிருக்கும் தோழர் உண்டு. அவர்கள் என்னை கலகக்காரன் என்று சொல்வதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்க முடியும்? ஆனால், அரிசியையும், நமது பிள்ளை குட்டியின் வயிற்றுப் பிழைப்பையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கிராமங்களில் தாயற்ற பிள்ளைகள் போல் வருந்தும் ஏழை ஆசிரியர்கள், சம்பளம் உயருமா என்பது பற்றியே கனவு கண்ட வண்ணம் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என் கிளர்ச்சி யானது நல்லதென்றே தோன்றும் என்று நம்புகிறேன். சங்கத்தால் ஏற்படும் நலமானது ஆசிரியர்களுக்குப் பொதுவாக அமைய வேண்டும் என்பதில் அவர்களுக்கு மிக்க கவலையுண்டு.

நான் என் கருத்தை ஆதரிக்கும் பெரியார்களைக் கொண்டு சங்கத்தை நல்ல நிலையில் வைக்க வேண்டும் என முயலுவதற்கிடையில், ஒரு சிலர், அதை மறுத்துச் சங்கத்தை நடத்த வேறு பேர்வழி கிடையாது என்று கருவத்தோடு கூறினதாகவும் கேள்வி. இதில் ஓரளவு உண்மையுண்டு. ஏனெனில் 250 ஆசிரியன் பத்திரிகை 15 ரூபாய் என்று விவரமற்ற கணக்கு எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். (இரண்டு செக்குகளும் தலைமைச் சங்க அதிகாரிக்கு அனுப்பப்பட்டது, என்று எழுதியிருக் கிறார்கள்.) இப்படியே எல்லாம் மொத்தமாகக் கணக் கெழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இதன்பிறகு சங்கத்தை நடத்த வரும் ஆசிரியர்கள் மேற்படி கணக்குப் புத்தகத்தை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு எப்படி நடத்த முடியும்? புதியவர்கள் சென்ற வருடத்தில் இருந்த தலைவர்கள் 250

பத்திரிகை 15 ரூபாய் என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஓ! அச்சுக்கூடக்காரரே! அப்படியே 15 ரூபாய்க்கு 250 பத்திரிகை கொடுங்கள் என்றால் அச்சுக்கூடக்காரர்கள் அச்சடிக்க பாரம் 1க்கு இத்தனை ரூபாய் என்ற விவரமும், பைண்டு செய்ய 100க்கு இத்தனை ரூபாய் என்ற விவரமும் உமது சங்கப் பழங்கணக்கில் இல்லையா? என்று கேட்கும் போது பிரஸ்தாபப் புதுத் தலைவர்கள் ஒகோ நம்மால் சங்கத்தை நடத்த முடியாது என்ற முடிவுக்குத்தான் வரக்கூடும். பொய்யை ஆதாரமாக உடைய பழைய தஸ்தா வேஜிகளைக் கொண்டு மெய்யான வழியில் சங்கத்தை நடத்திக் கொண்டு போக ஆள் அகப்படமாட்டார் என்பதில் பொய் ஒன்றும் இல்லையல்லவா? சங்கத்தின் சிறப்பு விதிகளேயல்லாமல் மூலதாரமான சட்டங்களே அவமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் பணத்தைப் பொறுத்த விஷயமாக விளையாடியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் நான் விளக்கினேன். அது பலமுறை கையாண்டிருப்பதையும் பாருங்கள்.

1931ஆம் ஆண்டு சந்தா செலுத்தியவர்களின் பெருந்தொகையைக் கவனித்தால் திரு. முனுசாமி என்பவர் ஒருவரே என்று சொல்ல வேண்டும். 1929ம் ஆண்டில் திரு. கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் ஒருவரே. இந்த இரண்டாண்டிலும் ஏமாந்த மனிதர் இருவர்தாம்போலும். ஆனால் சங்கத்தின் நிர்வாக சபையினர்கூட ஒரு காசும் கட்ட முன்வரவில்லை. எந்த ஆண்டில் எவர் சந்தா கொடுத்தார்களோ அவரே அந்த ஆண்டில் சங்கத்தினர் என்பது கண்டிப்பான விதி. ஒருவர் மட்டும் சந்தா கொடுக்க அவர் பேரால் 10 நிர்வாகஸ்தர்கள் தலைப்பாகை போட்டுக் கொண்டு அதிகாரிகளிடம் சென்று பகட்டிக் கொள்ளவும், பொது ஆசிரியர்களை அடிமைப்படுத்தவும் பின்வாங்கியதில்லை. பிரஞ்சு தேசத்திலுள்ள லப்பியருக்கு 90 ரூபாய் அனுப்ப அந்த ஆண்டுகளில் அவசியமும் ஏற்படவில்லை. இந்த ஆண்டில் மாத்திரம் 90 ரூ. அனுப்ப வேண்டிய அவசியம் குதித்திருக்கிறது. விவரம் எழுதவோ இஷ்டமில்லை.

இன்றும் புதுவையில் நடைபெறும் ஆசிரியன் பத்திரிகையைக் காரைக்காலில் உள்ள புனிதா அச்சுக்கூடத்தில் அடிப்பதால் ஏராளமான செலவு ஏற்படுகிறது. அந்த அச்சுக் கூடத்தில் பத்திரிகை அடிப்பதன் மூலம் திரு. நாராயண சாமியை திருப்திப்படுத்த எண்ணமிருந்தால் அதை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன் என்று சொல்லியிருந்தும் அடுத்த பத்திரிகையும் காரைக்காலுக்கே அனுப்பப்பட்டது. ஆயினும் இனி புதுவையிலேயே அச்சடிக்கப்படும் என்று உறுதி கூறப் பட்டது. இந்த உறுதி வார்த்தையை நம்பலாம். ஏனெனில் அவ்வளவோடு பத்திரிகை நின்றுவிட்டதல்லவா? தமது சொந்தப் பணத்தை மாத்திரம் செலவழிப்பதில் பணத்தை மண்ணாக நினைப்பதும் நம்மை எவன் என்ன செய்ய முடியும் என்று எண்ணுவதும், மன்னிக்கத்தக்கதா என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள்.

தோழர்களே, ஓராண்டு வரைக்கும் உங்களால் பொக்கிஷதார் என்று நியமிக்கப்பட்ட என்னிடம் ஒன்றையும் காட்டாமல் வரவு, செலவு செய்திருக்கும் மனப்பான்மை எப்படிப் பட்டது என்பதை நன்றாக யோசியுங்கள். ஆயினும் நான் இந்தக் குற்றங்களுக்காகத் தனிமையில் நின்று பல மாதங்களாக தொடர்ந்து நடத்தி வந்த கிளர்ச்சியின் பயனாகவே இன்று இந்தப் பொதுக்கூட்டம் கூட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஒரு விஷயத்தை நினைத்தால் மட்டும் என் நெஞ்சம் துடிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. இவ்வாறு எதேச்சாதிகாரம் செலுத்திவரும் இந்த வேங்கட கிருஷ்ணசாமி, மலைக்கண்ணு முதலியவர்கள் இன்னும் வேறு சங்கங்களின் தன ரக்ஷகராகவும், உதவி காரியஸ் தராகவும் இருக்கிறார்கள், என்பதும், அச்சங்கங்களில் உயர்தர ஆசிரியர்களும், வெள்ளைக்காரர்களும் கல்வி அதிகாரிகளும் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதும், அதனால் அங்கு இவர்கள் மிக்க ஒழுங்காக நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதும் நாடறிந்த விஷயமாகும். இவ்விதம் அதிகாரிகளும் இவர்கள் சேர்ந்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்தின்

பயனாக எட்டி நிற்கும் என்போன்ற ஆசிரியர்கட்கு ஒழுங்கு முறைகளைக் காட்ட வேண்டியதிருக்க அதிகாரிகளால் ஏற்படும் செல்வாக்கை ஆயுதமாகக் கொண்டு நம்மை அடிமைப்படுத்த முயற்சிப்பார்களானால் இந்தப் பெரியார்களால் நாம் எப்படி முன்னுக்கு வர முடியும் என்பதை யோசியுங்கள். அதிகாரிகள் வெள்ளைக் காரர்களிடம், பூச்சி பிடிக்கும் இவர்கள், நம்மிடம் திரும்பு கையில் மனிதரை மனிதரென்றும் நினைக்கக் கூடாதா? இந்த அநியாயத்தை எண்ண மாட்டீர்களா? (அருகிலுள்ள மேசையின்மேல் ஓங்கி அறைந்தார்.) தலைவரே, தோழரே, சட்டம், பணம், அநுபவமுறை அனைத்தையும், இகழ்ச்சி செய்வதன் மூலம் பொதுவாக ஆசிரியர்கள் துரும்பாக மதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை உங்களிடம் விளக்கினேன். இன்னும் இதுபற்றி எவரேனும் கேட்கும் கேள்விகட்கும் விடையளிப்பதன் மூலம் நான் மேலே சொல்லியதை உறுதி செய்ய முடியும் என்றும் கூறு கிறேன்.

– புதுவை முரசு **28.3.1932.**

பாரதிதாசன் உயராய்வு மையம், 557. திருச்சிராப்பள்ளி, 620 024. பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்.

கண்டு உவந்தேன்

எனக்கு இன்று அளித்த கௌரவத்திற்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இது எனக்கு அளித்த கௌரவமல்ல; தமிழுக்கு அளித்த கௌரவம்.

செய்யத் துணிபவனுக்கு, எண்ணத் துணிபவனுக்குத் தான் வெற்றி கிட்டுகிறது. தன்னுடைய செயல் முறையும், கொள்கையும் சரியானதென்று நம்புபவன், எந்த எதிர்ப்புக்கும் அஞ்சி கொள்கையினின்றும் பிறழக்கூடாது. இவனுக்கு என்றாவது ஒருநாள் வெற்றி வந்தே தீரும். என் வாழ்நாள் முழுவதும் இதுவே என் கொள்கையாக இருந்து வந்திருக்கிறது. சுயேச்சையான மனோபாவத்திடம் எனக்கிருந்த அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையின் பலன்தான் நான் இன்று பெற்றிருக்கும் இந்தப் பணமுடிப்பு.

இன்று, தமிழகத்தில் பழமையின் சிறப்பைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தால் போதும் என்னும் மனோபாவம் பொதுவாகப் பரவியிருக்கிறது. இது முன்னேற்றத்திற்கு வழிகாட்டாது. பழைமையை உதறித் தள்ளி புது வழியை மேற்கொள்ளுபவன்தான் உண்மையான சேவை செய்தவன்.

தமிழுக்குச் சிறந்த எதிர்காலம் இருக்கிறது. மக்களின் தமிழ்க் காதல் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருகிறது. கரையான் அரித்த பழைய துறையிலிருந்து மெல்ல மெல்ல விலகிப் புரட்சிகரமான புதுத் துறையில் செல்ல ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள், இன்றைய நவயுக எழுத்தாளர்களும், கவிகளும்! தமிழ்நாட்டில் எதிர்காலம் சிறப்படைய வேண்டுமானால், அதற்கு உண்மையாகவே புத்துயிர் பிறக்க வேண்டுமானால், இத்தனை எழுத்தாளர்களும்,

கவிகளும் குறுகிய சாதி வேறுபாடுகளைத் தகர்த்து எறியக் கங்கணங் கட்டிக் கொண்டு புறப்பட வேண்டும். அடிமை மனப்பான்மையை ஒழித்து, சுயேச்சையான எண்ணத் தையும், பரந்த நோக்கங்களையும் வளர்க்க முற்பட வேண்டும்.

''இந்த விஷயத்தைப் பற்றி எழுது'' என்று கவிஞனிடம் ஒப்பந்தம் பேசுவது நடக்காத காரியம். குறிப்பிட்ட ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி இன்னொருவர் சொல்லி, கவி எழுத முடியாது. ஒரு கொடுமையை அல்லது ஒரு காட்சியைக் கண்ட அளவில் உணர்ச்சி தூண்டக் கவி எழுத வேண்டும்.

என் இளைய நண்பர்களுக்கு நான் கூற விரும்புவது இதுதான்! தமிழ் படி; தமிழ் பேசு, தமிழ் எழுது. கொடுமை கண்டவிடத்து எதிர்த்துப் போராடு. யாரேனும் தமிழைப் பழித்தால் வேசில் விடாதே.

அச்சமின்மையை வளர். புரட்சி மனப்பான்மை என்னுள் புகுந்தபொழுது எனக்கு எவ்வளவோ எதிர்ப்புகள் ஏற்பட்டன. நான் அவைகளைக் கண்டு அஞ்சவில்லை. ஏனெனில் எதிர்ப்பிலிருந்து நன்மை பிறக்கிறது; அறிவு வளர்கிறது. பாரதியார் ''அச்சம் தவிர்'' என்றும், ''போர் முனை விரும்பு'' என்றும்தான் கூறியிருக்கிறார். தமிழ் வாழ்க!

28.7.1946ல் சென்னையில் நடைபெற்ற புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் நிதியளிப்பு விழாவில், நிதியைப் பெற்றுக்கொண்டு கவிஞர் அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் சுருக்கம்.

– **1946** ஆகஸ்டு "சக்தி"
இதழினின்றும் எடுக்கப்பட்டது.

இந்தி எதிர்ப்பாளர் மாநாடு

[சென்னை மாகாண இந்தி எதிர்ப்பாளர் மாநாடு, 17-7-48 சென்னை செயின்ட்மேரி மண்டபம்].

பாவேந்தர் பேச்சின் ஒரு பகுதி:

புரட்சிக் கவிஞர் தமிழ்ச் சிங்கமென முன்வந்தார்; கல்வி அமைச்சரைக் கைகொட்டி அழைத்துத் தம் முன்னே நிறுத்திக் கொண்டார். 'இந்தி எந்த நாட்டுக்குப் பொது மொழி? திராவிட நாட்டுக்கா?' என்று அவர் கேள்வி யெழுப்பியபோது, 'இந்தி வந்தால் தமிழ் கெடும்' என்று மறைமலையாரும், திரு. வி. க. வும் கூறிவிட்டார்களே, அப்புறம் எந்தக் 'கத்தரிக்காய்' உன்னை ஆதரிக்கும். என்று அவர் முழங்கிய போது, மாநாடு உணர்ச்சி வெள்ளத்திற் படிந்தது. ''கவிஞரின் எச்சரிக்கை கல்வி யமைச்சருக்கு மட்டுமா?'' என்று தமிழ் காளைகள் ஏங்கினர்.

மலர்: **2** பொன்னி **1.8.1948** *இதழ்:* **8**

தமிழ் இன்பம்

கோவையில் நடைபெற்ற 'முத்தமிழ்' வளர்ச்சி மாநாட்டில் ஆற்றிய உரை: 15.2.1954.

அன்புள்ள தோழியர்களே, தோழர்களே!

இத்தகைய கூட்டத்தில் தலைவனென ஒருவர் மேடையில் தோன்றினால், முதலில் எத்தனையோ செய்திகள் சொல்லியாக வேண்டும் சடங்குபோல.

என்னைவிடப் பல அறிஞர்கள் இருக்கையில் என்னை ஏன் தலைவனாக அமைத்தீர்கள் என்று வருந்துவது போலக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும். அதன்பின் உடனே வரவேற்புக் குழுவினர் என்னைத் தலைவனாக்கியதற்காக நன்றி கூறுகிறேன் என்று மகிழ்ச்சியையும் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும். இது எவ்வளவு தொல்லை பாருங்கள். இதுபோலப் பல சொல்லியாக வேண்டும். அவைகளையெல்லாம் நான் சரிவர சொல்லி விட்டதாகவே நீங்கள் நினைத்துக் கொள்ள வேண்டுகிறேன். ஏன் என்றால் எனக்கு நேரமில்லை.

. தோழர் சம்பத்து அவர்கள் தம் வரவேற்புரையில், 'இம்மாநாடு திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல: முத்தமிழ் வளர்ச்சி மாநாடு – முத்தமிழின் வளர்ச்சியையே அடிப்படைக் கொள்கையாக உள்ளது; அவிநாசியார் நடத்திய மாநாட்டுக்கு இது போட்டியாக நடத்தப்படுவதுமல்ல' என்றுகூறி நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்தினார்கள். தோழர் சம்பத்து அவர்களின் பேச்சிலிருந்து, இது போட்டி மாநாடு என்று சிலர் நினைப்பதாயும் தெரிகிறது. வியப்பு!

தாய்மொழி உணர்ச்சியால் திரண்டுள்ள இப்பெருமக்களின் மாநாடு, சிலரின் தனி ஏற்பாட்டுக்குப் போட்டி என்று புகலவும் படுமோ என்றுதான் நான் கேட்கின்றேன். பெருமக்கள் நாங்கள்!

உயர்ந்த நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூட்டப்பட்டது இம்மாநாடு என்பதை இம்மாநாட்டின் முடிவிலே நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கொள்கையே இம்மாநாட்டின் அடிப்படைக் கொள்கையில்லை எனில், இம்மாநாட்டைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார் ஏன் கூட்டவேண்டும் என்று சிலர் கேட்கலாம். அவர்கள் கூட்டியதற்குத் தலையாய காரணங்கள் இரண்டு.

முதற் காரணம்: இந்நாட்டுப் பெருமக்கள் முன்னேற்றக் கழகத்தார்கள்.

இரண்டாவது காரணம்: அவர்கட்குத்தான் முத்தமிழ் வளர்ச்சியில் அக்கரை உண்டு.

தமிழை ஒழிக்கவே இந்தியைத் திணிக்கிறார்கள் என்பதைப் பொதுமக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டிக் கிளர்ச்சி செய்து வெற்றியை நிலைநாட்டியவர்கள் நாம். இந்தித் திணிப்பை மக்கள் எவ்வளவு வன்முறையாக எதிர்க்கின்றார்கள் என்பதை நம்மால் தெரிந்து கொண்டவர்கள் அவிநாசியார் கூட்டத்தார். மக்களுக்குள்ள அந்த மனப்பான்மையைப் பயன் படுத்துவதன் வாயிலாக அதிகாரிகளிடம் ஒட்டிக் கொள்ளக் கூட்டப்பட்டதுதானே அவிநாசியார் மாநாடு? இல்லையா? அம்மாநாட்டில் சர். ஆர். கே. சண்முகனார் என்ன சொன்னார்? தமிழை அழிக்கவே இந்தியைப் புகுத்துகிறார்கள் என்று அந்நாளில் ஒரு கூட்டத்தார் சொல்லியது சரியாயிற்று என்று அவர் கூறவில்லையா?

ஒரு கூட்டம் என்றார். தாயின் பெயரைக் கூறத் தயங்குகின்றார் சரி! காரணம், அவர் நிலை அப்படி இருக்கிறது.

ஏறத்தாழ இந்தி பற்றிய வரைக்கும் நம் கருத்தை ஒட்டியே பேசியிருக்கிறார்கள், அவிநாசியார் உள்பட.

அவிநாசியார் பேசியதை நான் நாளேடுகளில் படித்துப் பார்த்தேன். தமிழுக்குப் பரிந்து பேசுகின்றார். ஆயினும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றை அவர் பேச்சில் நான் எதிர்பார்த்தேன். அதை அவர் கூறவில்லை.

அவர் கல்வி அமைச்சராய் இருந்தாரல்லவா? அப்போது திருக்குறள் முப்பாலில் காமத்துப்பாலை ஒழித்துவிட வேண்டும் என்றார். காமத்துப்பால் அவர் பருகியுள்ள தாய்ப்பாலிலேயே இல்லாமற் போயிருக்கலாம். எனினும், அவர் கூட்டிய இந்த மாநாட்டில் அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்ய வில்லை அவர். அவிநாசியாரின் இன்றைய கூட்டு முன்னணி நாளைக்குக் காமத்துப்பாலை ஒழிக்கத்தானோ என்று ஐயுறுவோர் இருப்பார்கள் அன்றோ?

திராவிடம் என்ற சொல்லே பிடிக்கவில்லையாம் சர். ஆர். கே. எஸ். அவர்களுக்கு. எந்தப் புராணத்திலும் பார்க்க வில்லையாம். அவர் அந்தப் பெயரை. அதுதான் எந்தப் புராணத்திலும் இல்லாமற் போய்விட்டதே. தமிழ் படித்தவர்களையாவது கேட்டிருக்கலாம் அவர். கேட் டிருந்தால் அவர்கள் அருகில் மனுஸ்மிருதியில் இருப்பதையும், காட்டியிருப்பார்களல்லவா? பாகவத புராணத்தில் காட்டியிருப்பார்களல்லவா?

இறையனார் அகப்பொருள் பதிப்புரையில் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை திராவிடம் என்ற சொல்லைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து காட்டியிருப்பது சர். ஆர். கே. எஸ். களுக்கா தெரியப் போகிறது.

தமிழ் என்ற சொல்லே திராவிடம் என்று திரிந்தது. ஆதலால் திராவிடம் தமிழே. திரிபடைந்த தமிழ்ச் சொல்லைத் தமிழல்ல என்று ஒதுக்குவது சரியல்ல. வாழைப் பழத்தை வாளைப்பளம் என்றால், அது தமிழல்ல

என்று ஒதுக்குவருண்டா—என இவ்வாறெல்லாம் நான் பன்முறை விளக்கியிருக்கின்றேன்.

இப்போதும் தாயுமானவர் பாடலைக் கேளுங்கள்:

"கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்
கற்றும் அறிவில்லாத என்
கன்மத்தை என்சொல்கேன் மதியை என் சொல்கேன்
கைவல்ய ஞான நீதி
நல்லார் உரைக்கிலோ கன்மமுக்கிய மென்று
நாட்டுவேன் கன்மம் ஒருவன்
நாட்டினா லேபழைய ஞானமுக்கிய மென்று
நவிலுவேன் வடமொழியிலே
வல்லான் ஒருத்தன் வரவுந் திராவிடத்திலே
வந்ததா விவகரிப் பேன்
வல்லதமிழ் அறிஞர்வரின் அங்ஙனே வடமொழியின்
வசனங்கள் சிறிது புகல்வேன்
வெல்லாமல் எவரையும் மருட்டிவிட வகைதந்த
வித்தைஎன் முத்தி தருமோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே!"

என்றார்.

தமிழே திராவிடம் என்பதை உட்கொண்டே தாயுமானார் இப்பாடலைச் சொல்லியுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

திராவிடம் என்ற சொல்லை முதலில் கையாண்டது 7-ம் நூற்றாண்டென்று "கால்டுவெல்" கூறுகின்றார். சங்கரர், ஞானசம்பந்தரைத் "திராவிடச் சிசு" என்றார்.

இவைகள் சர். ஆர். கே. எஸ். கூட்டத்திற்குத் தெரிந்திருக்க வழியில்லை. தெரிந்திருப்பவரைக் கூட்டிக் கொள்வதும் தம் போக்குக்குச் சரி அல்ல என்பதும் அவர்கள் எண்ணம்.

தமிழப் பெருமக்களை, அதாவது எங்களை விலக்கிப் பேசுவதன் வாயிலாகத் தான் கருதும் நிலையை அடைய வேண்டும் என்று அவர்கள் தப்புக் கணக்குப் போடுகின் றார்கள். எங்கள் தெருவழியாகச் சென்றால் அவர்களின் எண்ணம் நிறைவேறக் கூடும் என்பதை எதிர்காலம் அவர்களுக்குக் காட்டும். நிற்க!

மாநாட்டைத் துவக்கி வைத்து, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் பேசுகையில் 'ஆங்கிலத்தை முவ்வாங்கிலம் என்றோ, பிரான்சை முப்பிரான்சு என்றோ அல்லது இந்தியை முவ்விந்தி என்றோ கூறுவதில்லை; ஆனால் இயல், இசை, நாடகம் என்ற முப்பிரிவுண்மையால் தமிழை முத்தமிழ் என்பதுண்டு; தமிழின் சிறப்புக்கு இதுவும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்' என்று கூறினார்கள். அதிலென்ன அட்டி?

ஆனால் இங்கிலீஷ், பிரான்சு முதலிய பிற மொழிகளில் இயலிசை நாடகங்கள் இல்லையா? இங்கிலாந்தில் சென்று நாடகம் எங்கே என்றால் டிரக்கில் அல்லவா ஏற்றி வருவார்கள். அதற்கு மாறாகத் தமிழில் இன்று நாடகம் தேடினால் அண்ணாத்துரை முதலியவர்கள் எழுதிய சிலவற்றைத்தானே காட்ட முடியும். அப்படியிருக்கத் தமிழ்தான் இயல், இசை, நாடகம் உடையது என்று கூறுவதில் என்ன சிறப்பு இருக்க முடியும் என்று சிலர் கேட்கலாம்.

கூறுகின்றேன்:

இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழ் மூன்றும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரிக்க முடியாதபடி இயற்கை முறையில் அமைந்துள்ளது. மரத்தின் அடிமரம், கிளை வகைபோல. வேறெந்த மொழிகளிலும் இப்படியில்லை. இருக்கவும் முடியாது. தமிழ்ச் சொல்லில்தான் மெய்ப்பாட்டு வளம் அமைந்திருக்கிறது. ஏனெனில் தமிழ் போல்

தொன்மை வாய்ந்த மொழிகள் இருக்கலாம். ஆனால் தமிழின் பண்பாட்டிற்கு மற்ற மொழிகள் அனைத்தும் பிற்பட்டவை என்று கூறுவேன், நாகரிகத்திலும் அப்படி! தமிழன் தமிழின் இயற்கையால் ஒவ்வொன்றிலும் இசையையும் நாடகத்தையும் கண்டான். இன்றல்ல; நேற்றல்ல; அகத்தியர் காலத்திற்கு முன்னேயே!

நாடகம் என்றாலேயே டிராமா அல்ல; ஆடல்! கதை தழுவிய ஆடலின் கட்டம் டிராமா.

ஒவ்வொரு சொல்லிலும் இசையும், நாடகமும் காண முடிகிறதா?

'வா' என்பது ஒரெழுத்தொருமொழி. அவ்வெழுத்தைப் படியுங்கள். அந்த நிலையில் அது இயற்சொல்.

தொலைவில் இருப்பவனை நோக்கி மற்றொருவன் 'வா' என்னும் போது அந்த 'வா' வையும் உற்று நோக்குங்கள்.

அண்மையில் உள்ள அன்பின் குழந்தையை அன்னை 'வா' என்னும்போது அந்த 'வா' வையும் நோக்குங்கள்.

இரவில் உணவுண்ட பின்னும் திண்ணையில் நேரத்தைப் போக்கும் காதலனை மனைவி 'வா' என்னும் போது அந்த 'வா' வையும் நோக்குங்கள்.

ஒரே 'வா' வில் எத்தனை வர்ணமெட்டு! எத்தனை ஆடல்! மெய்ப்பாடுகள்!

மற்றோர் எடுத்துக்காட்டு:

வலக்கையில் வாளும், இடக்கையில் கேடயமும் தூக்கியபடி மறவன் ஒருவன், போர் எதிர்த்த மற்றொரு மறவனை நோக்கி "வா" என்றான். இங்கு மறச்சுவை காணப்படுகிறது. "வா' என்பதில் தோன்றும் இசையில் நாட்டை இராகத்தின் விதையைக் காணுகின்றான்.

தமிழன் 'வா' என்று சொல்லிய மறவன் நிற்கும் நிலையில் வில் தொடுக்கும் நிலை எனப்பட்டது. அவன் கண்ணில் மறம் (வீரம்.)

இவ்வாறு எல்லாச் சொல்லிலும் அச்சொல் எழும். எல்லா இடத்திலும் விரும்பிய இசை நாடகம் (ஆடல்) அனைத்தையும் பெரிது படுத்தி, வகைப்படுத்தி இலக்கணம் வகுத்தனர் தொல்லாசிரியர் எனல் வேண்டும்.

இயற்றமிழுக்கு இன்ன யாப்பு; அதற்கு இன்ன இசை; இன்ன தாளம்; இன்னவகைக் கருத்து.

இசைத் தமிழாயின் இதற்கு இன்ன யாப்பு; இன்ன இசை; இன்னதாளம்; அமைக்க வேண்டிய கருத்து இன்னது. இப்படியே நாடகத் தமிழுக்கு!

எழுத்து, எழுத்தைக் கொண்டது சொல், சொல்லைக் கொண்டது சொற்றொடர் ஆகிய இவை எப்படி ஒன்றினின்று ஒன்று உணரப் பட்டதோ அவ்வாறு அமைந்துள்ளது, நம் முத்தமிழின் அமைப்பு. பிறமொழிகள் அப்படியல்ல. ஆதலினால்தான் நாவலர் அவர்கள் 'முத்தமிழ்'' என்ற பெயரே தமிழின் சிறப்புக்கு எடுத்துக் காட்டு என்கின்றார்.

மற்றும் ஒன்று கூறினார்கள் நம் நாவலரவர்கள்:

''தமிழுக்கு வரும் இழுக்கு
தமிழருக்கு வரும் இழுக்காகும்''

இந்த எச்சரிக்கை நம் நினைவில் இருக்க வேண்டும்.

தமிழ் என்றாலே தமிழ் மொழியை மட்டும் குறிப்பதோடு நிற்கவில்லை. தமிழ் என்றால் தமிழர்களையும் குறிக்கின்றது.

''செந்தமிழ்ப் பாவை செய்தவக் கொழுந்து''

என்ற அடியில் வரும் செந்தமிழ், தமிழரைக் குறிப்பது காண்க. அன்றியும் தமிழ் என்ற சொல் தமிழர் படையையும் குறிக்கும்.

''தென்தமிழ் ஆன்றல் காண்கு தும்யாம்''

என்று கனக விசயர்கள் கூறியதாக வரும் சிலப்பதிகார அடியில் தமிழ் என்பது தமிழர் படையைக் குறிப்பது காண்க! இதனாலும் தமிழுக்கு வரும் இழுக்கு தமிழருக்கும், தமிழர் படைக்கும் வரும் இழுக்கே என்பதை நாம் உணரலாம்.

இந்நாளில் நம் தமிழின் நிலை எவ்வாறுள்ளது? அந்நாளில் தமிழரசினரால் காப்பாற்றப்பட்ட தமிழ் இந்நாளில் காங்கிரஸ் அரசினரால் மாய்க்கப்படுகிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இந்நாளில் அரசியலாரின் புதுச் சட்டப்படி தமிழ் மாணவன், தன் தாய் மொழியாகிய தமிழை அறியாமலே, தமிழின் பகை மொழியாலேயே தேர்வுகளில் வெற்றி மாலை சூடிக் கொள்ளலாம். இதைவிடக் கேடான நிலை தமிழுக்கு ஏற்பட முடியாது.

இன்றைய தமிழ்நாட்டின் ஆளவந்தார்களும் தம் ஒட்டர்களைத் தட்டிக் கொடுக்க எண்ணித் தமிழுக்குப் போட்ட விலங்கைத் தளர்த்த எண்ணினாலும் கெடு கெடு என்று தலைமை அரசியலார் கூறித் தமிழையும் ஒடு; தமிழைக் கெடுத்தவனையும் ஒடு என்று ஆணையிட்டு விடுகின்றார்கள்.

மாலைமணியில் 500 திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கிளைக் கழகங்கள் கிளைத்துள்ளதாகக் காண்பேன். இந்தியைக் கட்டாயமாகப் படிக்க வேண்டும் என்று பட்டேலும் சமஸ்கிருதம் படிக்க வேண்டும் என்று நம் கல்வி அமைச்சரும் சொல்லிய மறுநாள் மாலைமணியில் இன்றுவரை கிளைத்துள்ள கிளைக் கழகங்கள் 600 என்றிருப்பதைக் காணுவேன். ஆள வந்தார்களின் நிலை இரங்கத் தக்கது. எதற்காக இப்படி மக்கள் செல்வாக்கை இழக்கின்றார்களோ தெரியவில்லை.

இதனால் நம் தமிழன்னைக்கு இந்நாட்டில் எந்தப் பற்றுக்கேடும் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஆதலால் தமிழன்னை இம் முத்தமிழ் வளர்ச்சி மாநாட்டை நோக்கி, "உன் பற்றொழிய ஒரு பற்றுமில்லை உடையவனே" என்று கூறுகின்றாள்.

நாமே நம் தமிழைக் காப்போம்! நாமே தமிழ்த் தாயின் பகையாயின் அனைத்தையும் தொலைப்போம். நாமே நம் முத்தமிழை அதற்குரிய இடத்திற் சேர்ப்போம்.

இம்மாநாடு இரண்டு நாளைய நிகழ்ச்சியோடு மட்டும் கலைந்து விடாது. புலவர் மணிகளையெல்லாம் ஒன்று படுத்தி நிலையான நிறுவனமாக 'இலக்கிய மாமன்றம்' என ஒன்றை நிறுவுவது இம் மாநாட்டின் நோக்கம் என்று நம் நாளேட்டில் கண்டிருப்பீர்களே!

இலக்கியம் இலக்கணம் என்ற சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்கள் அல்ல என்று நம் நாவலர்கள் கருதுவதாலும் "முத்தமிழ்ப் பெருமன்றம்" என்றே பெயர் வைக்கலாம் என்று நம் புலவர் நெடுஞ்செழியனார் முதலியவர்கள் ஒப்புக் கொள்வதாலும் இம்மாநாடு உண்டாக்கப் போகும் நிறுவனத்திற்கு "முத்தமிழ்ப் பெருமன்றம்" என்ற பெயரே வழங்குவதாக!

அம் முத்தமிழப் பெருமன்றம் செய்ய வேண்டிய வேலை என்ன? முத்தமிழ் விரவிய எத்துறையிலும் தலையிட்டு தமிழர் கலை, ஒழுக்கம், நாகரிகம் இவற்றிற்கு ஏற்ற வகையில் நிறுத்தும்.

இயற்றமிழ்ப் பெருநூற்கள் பிறழ்ந்த உரையினால் அடுக்காத வகையில் கருத்தைப் பரப்புகின்றன. அவை களைத் திருத்தம் செய்ய வேண்டாமா?

தொல்காப்பியத்துக்குப் புத்துரை கண்டுள்ளார் நாவலர் பாரதியாரவர்கள்.

"அவற்றுள் – ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன" என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா.

இதில் பழைய உரைகாரரில் ஒருவர் உயர்ந்தோர் என்பதற்கு உயர்ந்த வருணத்தோராகிய பிராமணர் என்றும், மற்றொருவர் உயர்ந்த வருணத்தோராகிய பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய ஆகிய மூன்று பிரிவினர் என்றும் பொருள் கூறியுள்ளார்கள். உண்மை கண்டு புத்துரை கூறவந்த நாவலர் கூறியதையும் நவிலுகிறேன்.

உயர்ந்தோர் எனப்பட்டவர் இங்கு பிராமணர் அல்லர்: அன்றி க்ஷத்திரீய வைசியரும் அல்லர். இந்த நூற்பாவிற்கு முன்பாட்டில் தொல்காப்பியர் கூறிய கட்டாயப் பணியாளராகிய தாழ்ந்தோர் அல்லாத எல்லாத் தமிழ் மக்களும் ஆவார் என்று தக்க மேற்கோளுடன் எவரும் மறுக்க முடியாத வகையில் பொருள் கூறித் தமிழர் பெருமையைக் காத்துள்ளார்கள் பாரதியார் அவர்கள்.

அவர்கள் இதுவரைக்கும் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், மெய்ப்பாட்டியல் ஆகியவை மூன்று சுவடிகளாக அச்சிட்டுள்ளார்கள். மற்றவையும் வெளிவரும்.

அவர்கள் இந்தப் புத்துரை செய்வதன் வாயிலாகத் தமிழுக்கும், தமிழர்க்கும் எத்தனையோ நன்மை செய்துள்ளார்கள்.

அப்புத்துரையைப் பாராட்டி மக்கள் அனைவரும் அதையே படிக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்த ஒரு முத்தமிழ்ப் பெருமன்றம் வேண்டுமன்றோ?

இசைத் துறையில் வல்லுநர் பலர் தமக்குரிய புகழை அடையாதவாறு நிறச் செல்வாக்குத் தடை செய்து கொண்டு வருவதை நாம் காண்கின்றோமன்றோ? தடை நீக்கி வழிவகுக்க முத்தமிழ்ப் பெருமன்றம் இன்றியமையாத தன்றோ?

இந்நாட்டில் நாடகங்களின் நிலை எப்படி?

மறைந்திருந்து வாலியைக் கொன்றவன் கதையையா இந்நாளில் நம் இளைஞர் காணும்படி விடுவது?

அண்ணியார் மதியாத காரணத்தால் தான்பெற்ற ஏழு பிள்ளைகளையும் அலற, அலறக் கிணற்றில் தள்ளி யவளைக் கற்பலங்காரி என்று காட்டும் நாடகத்தையா நம் மகளிர் காணும்படி விடுவது?

உடன் பிறந்தாளின் உயிரையும் அவனின் நாட்டையும் பெருமையையும் அயலான் காலடியில் வைத்த அறக்கேடனை ஆழ்வான் என்று காட்டும் கதையைப் பார்க்க விடுவதுண்டா?

தழைத்த குடித்தனத்தின் தலைமகனைக் குழம்பு வைத்துக் கொடு என்று மொழிந்த பண்டாரத்திற்கு அவ்வாறே வழங்கிய கதை வழக்கொழிந்து போனால் போதும் என்றால், கண்ணீரைப் பொழிந்துவிடும் ஆட்களுக்கு அறிவு புகட்ட முத்தமிழ்ப் பெருமன்றம் வேண்டுமா, வேண்டாமா?

அந்நாள் வேண்டப்படுவனவாக இருக்கலாம். இந்நாள் அவை சற்றே ஒதுங்கித்தான் இருக்க வேண்டும் என்றால், இராமாயணத்தை – இராமாயண இலக்கியத்தை பெரிய புராணத்தை – சுவை ஒழுகும் பாடல்களைக் குற்றம் சொல்வதா என்பார் சிலர்.

அந்தச் சிலரின் சொல்லில் உள்ள சிறுமையை, வஞ்சகத்தை விளக்கி முரசறைய முத்தமிழ்ப் பெருமன்றம் ஒத்தாசை செய்யுமன்றோ,

கம்பராமாயணம் ஏறத்தாழ 12000 செய்யுட்கள் உடையது இல்லையாம். கம்பர் செய்தது மொத்தம் 3000 தானாம். டி.கே.சி. பார்த்தாராம்! பார்த்ததால் தானே, அப்படியே அச்சிட்டும் வெளியிட்டார். அவர் வெளியிட்டதில் அவர் மேற்கொண்டுள்ள எழுத்திலக்கணம் எப்படி? சொல்லிலக்கணம் எப்படி?

வாள்த்தடங்கண் – கல்த்தரை – என்றல்லவா எழுதுகின்றார்.

கம்பராமாயணத்தை மட்டுமின்றி, தமிழிலக் கணத்தையும் கொளுத்திய டி.கே.சி.யின் நிலை எப்படி? அய்யர் கூட்டத்திற்கு அப்பாவாம். டி.கே.சி.யை ஏன் கண்டிக்கவில்லை – தமிழன் முன்னேற்றத்தில் அக்கறையுடையாரின் செயலைப் பாருங்கள்!

தமிழ் நூற்கள் அனைத்தும் ஆராய்ச்சி செய்யப்படுதல் வேண்டும். உரைத் தூய்மை உடனே வேண்டும்.

அவ்வழியிற் செலுத்தப்படும் தமிழ் மக்களை நல்வழிப்படுத்த, முத்தமிழ்ப் பெருமன்றம் வேண்டும். அது வாழ்க!

பெரியாருக்கு வெள்ளிவாள் பரிசளிப்பு பொதுக்கூட்டம்

(26.11.58) அன்று மாலை சிதம்பர நகரத்தின் மேற்புறத்தில் அமைந்த இரத்தினா டாக்கீசினின்று ஊர்வலம் கிளம்பியது. ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்ட மக்களின் தொகை இருபதினாயிரம் ஆகும். பெரியதொரு பொறியியக்கு (கார்) வண்டியில் பெரியாரும், புரட்சிப் பாவேந்தரும் அமர்ந்திருந்தார்கள். கூட்ட நடுவில் சிலம்ப விளையாட்டும் பல்லிய முழக்கமும் பெருஞ்சிறப்பை உண்டாக்கின. திராவிடக் கழகக் கொடிகள் வானை மறைத்தன. ஊர்வலம் செல்லும்போது மூன்று இடங்களில் திராவிடர் கழகக் கொடிகளை ஏற்றிவைத்தார்கள். வழிநெடுக ஊர்வலத்தை நிறுத்திப் பெரியாருக்கு மாலைகளும், துண்டுகளும் அளித்தது. பெரியார் கொள்கையில் சிதம்பரம் மூழ்கிவிட்டது என்பதைத் தெரிவித்தது.

ஊர்வல மக்கட் கடல் சரியாக 7.15 மணியளவில் நகர மன்றத்தின் பெருந்திடல் போய்ச் சேர்ந்தது. இத்தனை பெரிய கூட்டத்திற்குத் திடலில் இடம் சரியாய் விடும் என்று எண்ணப்பட்டது. ஆனால் கூட்டம் போய்ச் சேருமுன் திடலை நிரப்பி, சூழ்ந்திருந்த மக்களை நிரப்பி, மரக்கிளைகளையும் நிரப்பி வைத்தார்கள் மக்கள். ஊர்வல மக்கள் கூட்டம் போய்ச் சேரவே கண்ணுக் கெட்டும் அளவு பெருவெளியில் எள்விழ இடமின்றி மக்களால் அடர்ந்து காட்சியளித்தது.

ஊர்வல ஊர்திவிட்டு இறங்கிய பெரியார் மக்கள் நெருக்கத்தைப் பிளந்து கொண்டு மேடையை அடையப் பெரும்பாடுபட வேண்டியதாகிவிட்டது. பெரியாருக்கு வெள்ளி வாள் பரிசளிப்புக்காக, அண்ணாமலைநகர்

திராவிட மாணவர்களால் கூட்டப்பட்ட இம்மாபெரும் கூட்டமானது சில பிற்போக்குக் கட்சிக்காரர்களைத் திடுக்கிடச் செய்து விட்டதோடு, மாணவர் உலகில் புகுந்து, பன்னாளாகத் தொண்டாற்றிவரும் டார்ப்பிடோ சனார்த்தனம் எம். ஏ., அவர்களின் செயல் திறத்தை வெளியாக்கி விட்டது. கூட்டம் புரட்சிப் பாவேந்தர் தலைமையில் துவங்கியது. மாணவர் கழகச் செயலாளர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் முன்மொழிய, அறிஞர் பலர் வழிமொழிந்தார்கள்.

தலைவரின் தலைமையுரைக்குப் பின் திரு. வீரமணி எம். ஏ., சனார்த்தனம் எம். ஏ., வழக்கறிஞர் சண்முகநாதன் பி. ஏ. பி. எல்., பேசினார்கள். அதன் பிறகு மாணவர் சார்பில் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் பெரியார் அவர்களுக்கு வெள்ளியால் செய்த பெரியதோர் வாளைத் தூக்கி இருகையாலும் அளித்துப் பெருமை பெற்றார். அதையடுத்து, சனார்த்தனம். ஈ.வே.ரா. மணியம்மையார் தென்னாற்காடு மாவட்டச் செயலாளர் கிருட்டினசாமி ஆகியோர்க்கு வெள்ளிப் பதக்கங்களை அளித்து மகிழ்ந்தார்.

இதைப் பற்றிப் புரட்சிப் பாவேந்தர் பேசுகையில், "வாள் வெட்டுவது, துணிப்பது ஆகிய வேலையைச் செய்வது. வடவர்க்குத் தமிழகத்தின் மேல் இருக்கும் தொடர்பை வெட்டுபவர் பெரியார்தாம்! இதன் அறிகுறியாகவே, மாணவர்கள் பெரியார் அவர்கட்கு இந்த வெள்ளி நெடுவாளைப் பரிசாக்கி உயர்ந்தார்கள். பெரியார் வாழ்க! மாணவர் வாழ்க!

சனார்த்தனம் இந்த இயக்கத்திற்கென வாழ் நாட்களைச் செலவிட்டு வருகின்றவர். படாடோபம் இல்லாமல் தொண்டாற்றும் செயல் வீரர். தன்னலங் கருதாதவர். ஆதலால் அவர்களுக்குப் பதக்கம் அளித்தது மிக்க பொருத்தமாகும். தெ.ஆ.மா. தலைவர் கிருட்டினசாமி

தம் தலைமைப் பொறுப்பை நேரிய முறையில் நடத்திச் செல்பவர். அவரைத் தாழ்த்த வேண்டும், இவரை உயர்த்த வேண்டும் என்ற மனக்கோட்டம் சிறிதும் இல்லாமல் பொதுநலம் கருதியே தொண்டாற்றும் ஆற்றல் உடையர். அவர்க்குப் பதக்கம் அளித்தது பொருத்த மேயாகும், என்று கூறிப் பெரியார் அவர்களைப் பேசக் கேட்டுக் கொண்டார்.

பெரியார் ஏறத்தாழ இரண்டு மணி நேரம் பேசியதில் வியப்பொன்றுமில்லை. அத்தனை பெரிய கூட்டமும் ஆடாமல் அசையாமல் மூச்சுத்தான் இருந்ததோ இல்லையோ என்று எண்ணும்படி இருந்து கருத்தாகக் கேட்டது தான் வியப்பு! காரணம் என்னவாய் இருக்கலாம்? பெரியார் அவர்களின் சொல் ஒவ்வொன்றும் சுவையான கருத்தைக் கொண்டிருந்ததுதான் என்க. காலைமுதல் இரவு 10.30 மணி வரைக்கும் மக்கள் அடைந்த முப்பெரு முழக்கமும் பொதுமக்களுக்குப் பெரும்பயனை விளைவித்துவிட்டது.

இவ்வாறெல்லாம் முன்னின்று முயன்ற தெ. ஆ. மா. தலைவர் கிருட்டினசாமி அவர்கட்கும், மாணவர் தலைவர் சனார்த்தனம், பாலசுப்பிரமணியம், இரா. கோபால கிருட்டிணன், ம. சச்சிதாநந்தம், அ. பால கிருட்டிணன், மு. இராமசாமி முதலியவர்கட்கும் சிதம்பரம் கடமைப் பட்டதாகும்.

வாழ்க தமிழ்! வெல்க தமிழ்நாடு!

வேதபுரீசர் நூல் நிலையத்தில்....

அன்புள்ள சென்னை மாநில முதலமைச்சர் காமராசர் அவர்களே, தாய்மார்களே, பெரியோர்களே! இன்று நடைபெற இருப்பது புலவர் குமாரசாமி அவர்களின் பாராட்டு விழாவாகும்.

இவ்வாறு பாராட்டத் தகுந்த தகுதி புலவர்க்கு என்ன இருக்கிறது என்று கேட்கலாம். பிரஞ்சுக்காரர் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இந்தப் புதுவையை ஆண்டார்கள். ஆயினும் அவர்கள் தமிழுக்கு ஒரு நிறுவனத்தையும் தோற்றுவித்தாரில்லை. பிரஞ்சுக் கலை இங்குப் பரவ வேண்டும் என்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந் தார்கள். தமிழுக்கு நிறுவனம் இல்லையே – வளர்ச்சி யில்லையே என்று கேட்டால் துரத்திக் கொண்டு வருவார்கள்.

ஒருவர் தமிழில் புலமை பெற வேண்டுமானால் அவராகக் கையூன்றி எழுந்திருக்க வேண்டும். சென்னை முதலிய இடங்களில் போய்த் தேர்வு பெற்று வரவேண்டும்.

பிரஞ்சுக்காரர்தாம் தமிழ்வகையில் இப்படி நடந்து கொண்டார்கள். அதன் பிறகு ஆளவந்த இவர்களாவது ஏதாவது தமிழுக்குச் செய்தார்களா என்றால் இல்லவே இல்லை. சட்டமன்றில் முற்காலத்தில் நான் தமிழுக்குக் கல்லூரி ஒன்று எற்படுத்த வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தைக் கொண்டு போனேன். அது எல்லோராலும் ஒருமுகமாக ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டு நிறைவேறியது. அடுத்த ஆண்டில் அது செயலுக்கு வரும் என்றார்கள். பிறகு அடுத்தபடியாக வரும் என்றார்கள். இல்லை, தீர்மானத்தின் நகலாவது இருக்கிறதா? என்று சட்டசபை அலுவலகத்திலே தேடினேன். அதைக் கிழித்து எறியப்பட்டதென்று தெரிந்தது. தமிழுக்கு ஆட்சியாளரும், சட்டசபைத் தலைவர் களும், அமைச்சர்களும் செய்த நன்மை இப்படி!

இவ்வாறு ஒரு பிடிப்பும் இல்லாத தமிழ் இன்னும் உயிருடன் இருந்து வருகிறது என்றால் – தமிழப்புலவர் குமாரசாமி தாம் சென்ற கால் நூற்றாண்டாகப் பலவகையிலும் தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய புலவர். இன்று போர்த்தபோகும் பொன்னாடையை யாரைக் கொண்டு போர்த்துவது? பொற்கிழியை யாரைக்கொண்டு கொடுப்பது? யார் தகுதியுடையவர்? தமிழை ஒழித்துக் கட்டும் புதுவையில் புலவர்க்குப் பொன்னாடை போர்த்த தமிழே தமிழகத்தில் ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்று சட்டம் செய்தருளிய புண்ணியவான் காமராசரைத் தேடிச் சென்றேன்.

நிலைமையைக் கூறிக் காமராசரை அழைத்தபோது அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக் கொண்டார்கள். நம் தாய் மொழியாகிய தமிழை இவ்வகை மனித முயற்சியால் காப்பாற்ற முடியுமே அல்லாது வரவேற்புரையில் சென்னியப்ப முதலியார் கூறியபடி தமிழுக்கும் தெய்வத்துக்கும் ஒரு நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாக எண்ணி வாளாயிருந்து விடக் கூடாது. தமிழ் சிவ பெருமானால் செய்யப்பட்டது – சிவபெருமானால் ஆராய்ந்து திருத்தம் செய்து தரப்பட்டது என்று கூறி மன நிறைவு அடைந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்ததால் தான் இன்று தமிழின் நிலை வருந்தத்தக்கதாகி விட்டது. தமிழுக்கும் தெய்வத்திற்கும் தொடர்பு இருக்கிறது என்றால் அந்தத் தெய்வம் ஏது? அப்படி என்று ஒன்று இருக்கிறதா?

இருந்தால், தமிழ்ச் சொல்லெல்லாம் வடசொல்லில் இருந்து வந்ததென்றும், தமிழே வடமொழிச் சிதை வென்றும். தமிழ் நாகரிகம் என்று ஒன்று இருந்ததில்லை, வடவர் நாகரிகத்தினின்றே தோன்றியதுதான் என்றும் கூறத் துணிவார்களா?

துறக்கம் சுவர்க்கம் என்பதினின்று வந்ததென்று கூறுவார்களா? இந்தக் காட்டு மிராண்டி நம்பிக்கைகள்

எல்லாம் ஒழிய வேண்டும்; மக்கள் முயற்சி என்பதையே நம்பி முன்னேற்றமடைய வேண்டும், என விரிவாகப் பேசிய பின் விழாக் குழுவினர் சார்பில் முதலமைச்சர்க்கு வாழ்த்துரை ஒன்றும் படித்தார்.

அதன்மேல் புலவர் குமாரசாமி அவர்கட்குத் திருவாவடுதுறைத் திருநெறியாரால் அனுப்பப்பட்ட பொன்னாடையை அத்திருநெறி அன்பர் ஒருவர் தலைவரிடம் தர, அதையும் 1001 வெண்பொற்காசுகள் கொண்ட பண முடிப்பொன்றையும் தலைவர் முதல்வரிடம் கொடுத்துப் புலவர்க்குப் போர்த்தும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

தமிழ்த்தாயின் புதல்வர் பேராசிரியர் அவர்களின் அறிவுத் திறனை விளக்கித் திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான் தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் பாராட்டிப் பேசிய பின்னர் கடலூர் சென்ஜோசப் உயர்நிலைப் பள்ளித் தமிழப் புலவர் திரு. தியாகராச தேசிகர் அவர்கள் சிறிது நேரம் பாராட்டிப் பேசினார்கள்.

பேராசிரியரைப் பாராட்டித் திருவாவடுதுறைத் திருநெறியின் சார்பாகவும், புலவர் இறுதிநிலை மாணவர்களின் சார்பிலும் வாழ்த்துப்பா படித்தளிக்கப் பட்டது. இன்னும் பேராசிரியர் அவர்களின் மாணவர், அன்பர், உறவினர் முதலானோர் அன்பளிப்புக்கள் வழங்கினர்.

புரட்சிக் கவிஞர் முடிவுரையில், கவியரங்கம் பற்றி முதல்வர் கூறியதை நீங்கள் மனதில் நிறுத்த வேண்டும். எளிய நடை எல்லோருக்கும் புரியக்கூடிய நடை வேண்டும் என்றுதான் முதல்வர் குறிப்பிட்டார்கள். பாரதியார் குறுகிய காலத்தில் பெரும் புகழுக்குரியவர் ஆனார் என்றால் அவர் எளிய நடையில் அன்றைய தமிழர்க்குத் தேவையான கருத்தை வைத்துக் கவிதைச்சுவை கெடாத முறையில் பாட்டு எழுதியதால்தான். அதைவிட்டுக் கடவுளை அடைவதற்கே வழிகாட்டும் பாட்டுக்களை எழுத எண்ணியதே இல்லை அவர்.

நம் நாட்டை நாம் ஆளவேண்டும். தமிழன் கீழான நிலையை விட்டுத் தனக்குரிய இடத்தை அடைய வேண்டும் என்ற கருத்து மக்கள் உள்ளத்தைக் கவரக் கூடியதாகும். அத்தகைய கருத்தையும் தெளிவான – புரியத் தக்க வகையில் செய்யுள் இயற்றவல்லானை நோக்கிப் பெரும்புகழ் வந்தது பற்றிக் கேட்பானேன்.

இதில் பாரதியாருக்கு எத்தனையோ எதிர்ப்புக்கள் இருந்தன. அதற்கெல்லாம் அவர் அஞ்சிவிடவில்லை. தமிழ் மொழியோ, தொன்மை உடையது; எந்தக் கருத்தையும் எளிய நடையில் சொல்லுதற்குத் தமிழ்போல் ஒரு மொழி கிடைப்பதும் அரிதன்றோ!

அப்போதிருந்த அரவிந்தர்கூட முதலில் தமிழ் வளமுடைய மொழி அல்ல என்றுதான் நினைத்திருந்தார். உணர்வும் அறிவும் வேறுவேறு பொருளுடையதென்ப தற்குத் தமிழில் ஆதாரம் உண்டா என்று பாரதியாரை அரவிந்தர் கேட்டார். அதுபற்றி வருந்தியிருந்த பாரதிக்கு உணர்வு எனும் பெரும்பதம் தெரிந்து, ''நாடினேன் நாடி – நான் கண்டு கொண்டேன்'' என்ற ஆழ்வார் செய்யுளை நான் நினைவுப்படுத்தி அவருக்கு தமிழின் பெருமையைக் கூற நேர்ந்தது.

பெரியோர்களே! தாய்மார்களே! உங்களுடைய பேராதரவாலும் நம் முதல்வர் தொல்லை நோக்காது இங்கு வருகை தந்து சிறப்பித்ததாலும் புலவர் விழா நன்முறையில் இனிது நிறைவேறிற்று.

'தமிழ் வாழ்க, தமிழகம் வெல்க, புலவர் குமாரசாமி வாழ்க' என முடிக்க –

பெருமக்களும் 'தமிழ் வாழ்க' என்ற வாழ்த் தொலியுடன் பிரிந்தனர்.

விழா முடிந்ததும் வாணிகரும் அலுவலாளரும் புலவர் குமாரசாமியும், வழக்கறிஞர்களும் மருத்துவ அறிஞர்களும் புடைசூழப் புரட்சிக்கவிஞர் இல்லம் வந்து சேர்ந்தார் முதலமைச்சர்.

– புதுவை, 5-2-59.

ஆம்பளாப்பட்டில் புரட்சிக்கவிஞர்

[10-6-59 இல் (தஞ்சை மாவட்ட) ஆம்பளாப்பட்டில், தோழர் இராமலிங்கம் – பாப்பா ஆகிய இருவர்க்கும் தாலி கட்டுதலில்லாத திருந்திய திருமணம் நடைபெற்றது. அதற்குத் தலைமை தாங்கிய புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் சுருக்கம் வருமாறு:]

'ஏறத்தாழ முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக இது போன்ற திருந்திய திருமணத்தின் இன்றியாமை குறித்து, தந்தை பெரியார் அவர்கள் முழக்கம் செய்து வருகின்றார்.

தமிழனின் திருமணத்தைப் பார்ப்பனன் ஒருவன் முன்னின்று நடத்தி வைப்பதால் மணமக்களுக்கு ஏதோ பெரு நலம் ஏற்படுவதாயும், அப்படி நடத்தாவிட்டால் ஏதோ குறை ஏற்படுவதாயும் மக்கள் எண்ணுகிறார்கள். 'அதுவே சரி' என்று சொல்லும் தலைவர்களும் இருக்கின்றார்கள். "நாமெல்லாம் தமிழர்கள் – நமது தாய்மொழி தமிழ்" – இப்படிச் சொல்லும் ஒரு தமிழன் மகனின் திருமணத்தை நடத்த 'நாங்களெல்லாம் ஆரியர்கள் – எங்களது தாய்மொழி சமஸ்கிருதம்' என்று கூறும் ஒரு பார்ப்பனனையா அழைக்க வேண்டும்? அவன் ஒன்றும் தெரியாத ஒரே காரணத்தால் தானே தருப்பையும் கையு மாகத் திரிகின்றான். தமிழன் கட்டிவைத்த கோயிலால் தனது வயிற்றை நிறைத்துக் கொள்கிறான்.

நம்மால் வாழ்ந்தும், நம்மை மதிக்காதவன் பார்ப்பான்! அவனுக்குத் தமிழர்களாகிய நாம் ஏன் மதிப்பு தரவேண்டும்.

"ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்" என்பது திருமந்திரம் அருளிய திருமூலரின் வாய்மொழி.

"ஒன்றே குலமும், என்பதிலிருந்து நாமெல்லாம் ஒரு தாய் மக்கள்; நமக்குள் சாதி பேதம் கிடையாது, என்பதும், ஒருவனே தேவன் என்பதிலிருந்து தெய்வம் ஒன்றே;

கண்ணுக்குத் தெரிவனவெல்லாம் தெய்வங்களல்ல என்பதும் பெறப்படும். எக்கட்சியைச் சேர்ந்தவராயினும் ''சாதி என்பதே கிடையாது'' என்ற ஆன்றோர்கள் சொல்லை ஒப்ப வேண்டும். அப்படி ஒப்புவதால் தமிழர் கட்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் விளையும் நன்மைகள் பலவாகும்.

தமிழ்நாடு மீளவேண்டும்; தமிழர்கள் தன்மானம் உள்ளவர்களாக வாழவேண்டும் என்பது நம் கருத்து. இதனை எதிர்ப்பவர்கள் தமிழர்கள் அல்லர்! மனிதர்களும் அல்லர். நமது கழகம் ஒரு கட்சியல்ல; இயக்கம். இயக்க மென்பது ஒரு நல்ல கருத்தை மக்களிடையே இயக்க வைப்பது. கட்சி என்பதோ வேறொரு மனப்பான்மையை உண்டாக்குவது.

எப்படியெனில் – 'எனக்கு ஓட்டுப் போடு – அவனுக்கு ஓட்டுப் போடாதே' என்பதுபோல.

இதுதான் கட்சி – திராவிடர் கழகம் – என்றாவது எனக்கு ஓட்டுப் போடுங்கள் என்று கேட்டதுண்டா? கிடையாதே.

இதுதான் கட்சிக்கும் இயக்கத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு. இங்கு குழுமியிருப்போரில் பலவிதமான கட்சிக்காரர்கள் இருக்கலாம். எவர் எக் கட்சியைச் சேர்ந்தவராயினும் மனமொத்துப் பல்லாண்டு வாழ்கவென மணமக்களை வாழ்த்துவோமாக.

புரட்சிக்கவிஞரவர்களின் முன்னுரை இவ்வாறு முடிந்ததும் நாத்திகம் ஆசிரியர் இராமசாமி – பட்டுக் கோட்டை இரா. இளவரி, சி. நா. விசுவநாதன் முதலானோர் வாழ்த்துரை வழங்கினர்.

திருமணம் இனிது முடிந்தது.

–கண்டெழுதுவோன்

தமிழ்த் திருமணம்

தன்மான உணர்ச்சி உள்ளவன் தமிழ்த் திருமணத்தையே விரும்புவான்.

புதுவைத் திருமணம் ஒன்றில் புரட்சிக் கவிஞரின் தலைமையுரை:

26.5.59 முருகையன் – பதுமாவதி, வேங்கடாசலம் – அங்கயற்கண்ணி இவர்களின் திருமணம் புதுவையில் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் தலைமையில் சிறப்பாக நடந்தேறியது. தலைமை தாங்கிய பாவேந்தர் அவர்களின் உரைச்சுருக்கம் வருமாறு:

"ஒருவனும் ஒருத்தியும் தம்முள் மனம் ஒத்தபின் நிகழ்வதே மணமாகும்.

திருமணம் நடக்குமுன், மணமகனுக்கு மணமகள் ஏற்றவள்தானா? – மணமகள் மணமகனுக்கேற்ற குணநலம் வாய்க்கப் பெற்றவளா? என்பதைத்தான் நாம் பார்க்க வேண்டும்.

நமது மூதாதையர்கள் திருமணமும் இப்படித்தான் நடந்ததென அறிகிறோம். அவர்கள் தம் திருமணத்தில் பார்ப்பானுக்கு முதலிடம் கொடுத்தது கிடையாது. பொன்னையும், பொருளையும் அள்ளித்தந்து, திருமணத்தை நடத்தித் தர அவனை அழைத்ததும் கிடையாது.

அவர்கள் இது நல்லது – இது தீயது என எவற்றையும் பகுத்தறியும் ஆற்றல் படைத்தவர்களாக இருந்தார்கள். ஆகவே அவர்கள் பார்ப்பானை முன் வைத்து நடத்துவதால், 'மணமக்களுக்கு நல்லது விளையும்' என்னும் மூட நம்பிக்கைக்கு இடம் கொடாதவர்களாக

வாழ்ந்தார்கள். திருமணத்தில் பார்ப்பானுக்கு முதலிடம் தந்து நடத்துவதை – எது நன்று – எது தீது என்று பகுத்தறியும் ஆற்றல் இல்லாதவர்கள் ஆதரிப்பார்கள்.

தன்மான உணர்ச்சி உடையவர் தமிழ்த் திருமணத்தையே விரும்பிச் செய்வர்.

ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்த் திருமணங்களை நான் நடத்தி வைத்திருக்கிறேன். அவ்வித மணமக்கள் எவ்வித நலக் குறைவுமின்றி இன்றும் வாழ்கிறார்கள். ஊர்ப்பானை உருட்டுகின்ற பார்ப்பான் முன்னின்று நடத்துவதாலேயே திருமணமக்கள் பெருநலம் அடைகிறார்கள் என எண்ணுவது தவறு!

தேவர்கள் சாட்சியாக திருமணத்தை நடத்துகிறான் பார்ப்பான். அவன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து கங்கை நீரை வரச் செய்கிறான் என்பதெல்லாம் புரட்டு – அவற்றை அப்படியே நம்புவதெல்லாம் முட்டாள்தனம்.

பார்ப்பான் தமிழனுக்கு நேர் விரோதி. நமது மொழி, கலை, நாகரிகம் இவற்றை ஒழிப்பதே அவனது நோக்கம். அப்படிப்பட்டவனை வைத்தா திருமணத்தை நடத்துவது? எந்தத் தமிழ் மகனும் அப்படி நடத்திக் கொள்வதை ஒப்பமாட்டான்.

'ஒரு பார்ப்பானுக்கு வெறிபிடித்தால் வெளியில் கிடப்பதை எல்லாம் உள்ளுக்கிழுத்துப் போட்டுக் கொள்வான்! அதேபோல ஒரு தமிழனுக்கு வெறிபிடித்தால் உள்ளுக்கிருப்பதை எல்லாம் வெளியில் இழுத்துப் போடுவான்' என்று பெரியார் அடிக்கடி சொல்வார்! இதை யெல்லாம் தமிழர் நன்கு உணரவேண்டும், வாழவேண்டும்.

நமது தாழ்வில் மகிழ்வு கொள்பவன் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்! – இந்தச் செயலுக்கு தமிழர் என்று முன்

வருவாரோ அன்றுதான் தமிழகம் மீளும் – தமிழ்மொழி பிழைக்கும்.

மணமக்கள் – 'அன்பின் வழியது உயிர்நிலை' என்று வள்ளுவரின் சொல்லுக்கேற்ப வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ வாழ்த்துகிறேன்.

இவ்வாறாக தலைவர் முன்னுரை முடிந்ததும், புலவர்கள் ஆறுமுகம், கருணானந்தம் முதலானோர் மணமக்களுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கினர்.

திருமணம் இனிது முடிந்தது.

குரல்: 2 **குயில் 30.6.1959** **இசை: 4**

நாட்டிய அரங்கேற்று விழாவில்...

புனிதா நாட்டிய அரங்கேற்று விழா.

7 வயது சிறுமியின் ஆடலில் எக்குறையுமின்மை.

நாட்டிய அரங்கில் கவிஞர் சொற்பொழிவு:

புனிதாவின் ஆடல் திறத்தைத் தலைவரும் திரு. ஜெமினி கணேசன் அவர்களும், நடிகவேளும் மனமாரப் புகழ்ந்துப் பேசினார்கள். அவர்கள் புகழ்ந்தது போதுமா என்று நான் கேட்கின்றேன். ஆனால் அதைவிடப் புகழ்கின்ற என் உள்ளத்தை அப்படியே வெளிக்குக் காட்டவும் என்னால் முடியவில்லை. ஏழாண்டுச் சிறுமி ஏதும் தவறின்றித் திறம்பட ஆடியதற்குக் காரணம் என்னவாக இருக்க முடியும்? அந்தச் சிறுமி தன் பரம்பரையிடத்திலிருந்த ஆடற் கலைக்குரிய அடிப்படைத் திறமையைக் கையோடு வாங்கிக் கொண்டு உலகில் பிறந்தாள் என்று தான் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

புனிதா நீண்ட ஆயுள் பெற வேண்டும். பெரும் புகழ் பெறவேண்டும். பெற்றோருக்கும் பயிற்சி அளித்த ஆசிரியா் ஆசிரியைகட்கும், பேரும் புகழும் நீடித்த ஆயுளும் பெற வேண்டும். இந்த நாட்டு மக்களின் பெயரால் நான் முதலில் நன்றி சொல்ல வேண்டுமானால் ஆடிட வைத்த ஆசிரியர் மூவருக்கும் தான் சொல்ல வேண்டும். நிற்க, நான் இந்தக் கொட்டகையில் புகும் போழ்து ஒரு தோழர் என்னிடம் நடிகவேள் ராதா அவர்கள் மழையால் வாதையுற்ற மக்களுக்கு உதவிபுரிந்த நடிகர்களைக் குறை கூறினார். அதுபற்றி உங்கள் கருத்தை

விளக்க வேண்டும் என்று கேட்டார். அது பற்றி நான் இங்கு சில கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

மழை ஏறத்தாழ 22 நாள் பெய்தது. ஆனால் அது அதிகம் பெய்து விட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. அப்படியிருக்க மக்கட்குத் தொல்லை ஏற்படக் காரணமென்ன? நீர்த்தேக்கங்களில் ஆழமண் எடுக்கப் படவில்லை. குடிசைகள் பள்ளத்தாக்கில் கட்டப்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. இவைகள்தாம் தொல்லைக்குக் காரணம். ஆட்சியாளர்கள் முதலிலேயே எண்ணி இயற்றப்பட வேண்டியவைகள் இவைகள். செய்தார்களா? ஏன் செய்யவில்லை. பழந்தமிழ் நூற்களில் தமிழரசர்கட்குத் தமிழ்ப் புலவர்கள் மண் எடுத்தல் முதலியவற்றில் விழிப்போடிரு என்று கூறியிருப்பதை இன்றும் காணலாம்.

அரசினர் அதனைக் கவனிப்பதில்லை. ஏன்? தமிழுக்கு அவர்கள் மதிப்பே தருவதில்லை. தமிழும் அவர்கட்குத் தெரியாது. அறிவுள்ள நடிகர்களாவது இந்நிலையை அரசினர்க்கும் மக்களுக்கும் ஏற்படுத்த வேண்டாமா? அவர்கள் தொல்லைப்பட்டு வந்தார்கள். இந்தக் கொடையாளிகள் பணத்தையும் சோற்றையும் தூக்கிக் கொடுத்தார்கள். இதனால் அரசினர் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை நினைவுறுத்தாது விட்டார்கள். கொடை கொடுத்த நடிகர்களைக் கேட்கின்றேன் – ஏன் கொடுத்தீர்கள்? மழையால் துன்புறுகின்றவர்கள் சற்றே துன்புறும்படி விட்டுப் பாருங்கள். என்ன ஆகும்? கடமை மறந்த அரசினர் மேல் பழியுண்டாகும். அதனால் அவர்கட்கு நல்லறிவு உண்டாகும்.

சரி, இப்பொழுது சோறு போட்டீர்கள். பணம் கொடுத்தீர்கள். அதன் பிறகு அரசினரும் 15 ரூ. கொடுக்க முடிவு செய்துள்ளார்கள். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே

ஏறத்தாழ 100 கோடி ரூ. செலவிட்டு ஊர் பள்ளத்தை மேடு செய்திருக்க வேண்டிய அரசினர், அவற்றின் கரையை உயர்த்த வேண்டிய அரசினர் இழந்த குடிசை உடையவர் கட்கு கொடுக்க எண்ணியுள்ளது ரூ. 15. நீங்கள் இதுவரை உடனடியாகக் கொடுத்தது பல லட்சம்.

அடுத்தபடியாக மற்றொரு மழை இந்த அளவிலேயே பெய்தால், இது போலவேதான் குடிசைகளுக்குத் தொல்லை உண்டாகும். நீங்கள் உடனே சோறு போட வேண்டும். உடனே பணம் கொடுக்க வேண்டும். உடனே துணி கொடுக்க வேண்டும். மூலாதாரமான தவறுக்குக் கழுவாய் உண்டாகவில்லை. கொடை கொடுத்த நடிகர்களாவது அரசினர் இவ்வாறு கண்மூடிக் கொண்டிருந்தது தவறு என்று சொல்லிக் காட்டினார்களா? எதுவுமில்லை. இவற்றை எல்லாம் எண்ணித்தான் எம். ஆர். இராதா கொடுத்த நடிகர்களைக் குறை கூறினாரே யல்லாமல் இல்லாதவர்க்கு ஈதல் வேண்டும் என்ற அடிப்படையை அவர் மறுக்கவில்லை. இராதாவைச் சிறு வயது முதல் நான் அறிவேன். அவர் ஒரு நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்தவர். பெரியாரிடமிருந்து நிரம்பக் கேள்விச் செல்வம் பெற்றவர்.

நான் கூட வீடிழந்தவர்கட்குப் பேருதவி புரிந்த நடிகர்களை என் மனதார வாழ்த்துவது போலவே அறிவுரை கூறிய இராதா அவர்களையும் வாழ்த்துகிறேன் என்ற கூறி முடித்தார்.

நன்றி கூறுதலுக்குப் பின் புனிதவதியை வாழ்த்திய வண்ணம் பெருமக்கள் பிரிந்தார்கள்.

குரல்: **3** குயில்–புதச்சேரி–**13.12.60** இசை: **26**

பெரியார் பாதையில் செல்லுங்கள்

13 ஆண்டுகளுக்கு முன், 1957ஆம் ஆண்டு பிராமணாள் உணவு விடுதிகளுக்கு எதிராக தந்தை பெரியார் அவர்கள் நடத்திய சாதி ஒழிப்புப் போராட்டத் தீ தமிழகத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம், பட்டி தொட்டி யெல்லாம் கொழுந்து விட்டு எரிந்த நேரம். இந்தப் பின்னணியில் 23.6.57 அன்று குடந்தையில் நடைபெற்ற திராவிட மாணவர் மாநாட்டில் புரட்சிக்கவிஞர் ஆற்றிய வீர உரையின் பகுதிகள் இவை:

இப்போது 'பார்ப்பனர்' உணவு விடுதிகளில் உண்ணக் கூடாது என்று பெரியார் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் என்றால் இதில் மாணவர்கள் முற்றிலும் கலந்து கொள்ளலாம். இதில் பங்கேற்கலாம். அரசியலாரை எதிர்த்து நடத்தும் போராட்டத்தில் மக்கள் மட்டுமே கலக்க வேண்டும். எந்தப் பகுதியில் மாணவர்கள் கலந்து கொள்ள வேண்டாம் என்று பெரியார் அவர்கள் கூறுகிறார்களோ அதில் கலந்து கொள்ளக் கூடாது. நம்முடைய சீர்திருத்தப் போராட்டத்திற்கு வேண்டிய கிளர்ச்சிகள் உங்களிடமே உள்ளன. எத்தனை முயற்சிகள், எந்தெந்த முயற்சிகள் உண்டோ அத்தனை முயற்சிகளையும் கையாள வேண்டும்.

இரண்டு தண்ணீர்ப் பானைகள் வைக்கப்பட்டு ஒன்று நமக்கென்றும், மற்றொன்று பார்ப்பானுக்கு என்றும் கூறப்பட்டால் சும்மா விடலாமா? இதுபோன்ற சின்ன தகராறுக்கெல்லாம்கூட பெரியாரிடம் செல்லலாமா? நாமே இதற்கு முடிவு கட்ட வேண்டும்.

பெரியார் பாதையில் செல்லுங்கள்:

ஆகையினால் தோழர்களே! அரசியல் பகுதி எது, சமூகப் பகுதி எது என்பதை நீங்கள் நன்கு அலசிப் பார்த்துப் போராட வேண்டும். இப்படிப்பட்ட சமுதாயத்

துறையில் பெரியாருக்கு முப்பது ஆண்டுகள் பணியாற்றிய அனுபவம் உண்டு. நீங்கள் அவர் வழி நிற்க வேண்டும். அவர் பாதையில் செல்ல வேண்டும்.

தியாகத்தால் வளர்ந்த இயக்கம்:

சிதம்பரம் பக்கம் பரதூர் என்ற ஊரில் ராஜன் என்ற வாலிபர் இருந்தார். இந்த இயக்கத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுள்ளவர். அந்த ஊரிலே நம் இயக்கத்தின் கூட்டம் ஒன்றைப் போட்டார். அதற்கு அந்த ஊரில் உள்ளவர்கள் என்ன பரிசு கொடுத்தார்கள் தெரியுமா? நீங்கள் சற்றுக் கவனமாகக் கேளுங்கள். அவருடைய மனைவியைத் தூக்கிச் சென்றனர். அவரையும் அடித்து ஊரை விட்டு விரட்டினர். அவருடைய வீட்டை பிடுங்கிக் கொண்டு அவருடையது அல்ல என்று சொல்லி விட்டனர். தாய் பாட்டி முதலியோரை ஊருக்கு அனுப்பி விட்டனர். கடைசியிலே மானத்திற்கு இழுக்கு வந்ததை எண்ணி எண்ணி ஏங்கிய அந்தத் தமிழன், தஞ்சைக்கருகில் உள்ள கல்லூரிக்குப் பக்கத்தில் தூக்குபோட்டுக் கொண்டு மாண்டார். அதைப்போல பல உத்தமர்கள் தியாகம் செய்து வளர்த்த இயக்கம் இது.

எதிரியின் பெரும் சதி:

சிதம்பரத்தில் சகஜானந்தாவின் பள்ளியில் ஒரு சமயம் ஆண்டு விழா. சகஜானந்தாவுக்கும் சிதம்பரம் தீட்சிதர்களுக்கும் பகை நிறைய உண்டு. சிதம்பரம் தண்டபாணி பிள்ளை பெரியார் வந்து ஆண்டு விழாவில் கலந்து கொள்ள பெரிதும் விரும்பினார்கள். பெரியார் அவர்களும் வர ஒப்புக் கொண்டார். ஆனால் சனாதனிகளும் தீட்சிதர்களும் எதிர்ப்பைப் பலமாக ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

அன்றைய தினம் கலகம் செய்ய ஆயிரக்கணக்கில் திரண்டு விட்டனர். ஒவ்வொருவனிடமும் கல், தடி, கத்தி போன்ற ஆயுதங்கள் இருந்தன. அன்று பெரியாரை

ஒழித்து விடுவது என்றே திட்டமிட்டு விட்டனர். நிலைமை மிகமிக பயங்கரமாக இருந்தது.

நாங்கள் பத்துப் பேர்கள் போயிருந்தோம். இந்நிலையை பார்த்துவிட்டு பயந்தே போனோம். உடனே நாங்கள் ரயிலடிக்குப்போய் பெரியார் வந்ததும் திரும்பிப் போகச் சொல்லி விடுவது என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டு ரயிலடிக்குப் போனோம். பெரியார் வராமலேயே இருந்தால் நல்லது என்று எண்ணினோம்.

பெரியாரின் ஆண்மையும் வீரமும்:

ஆனால் வருகிறேன் என்று கூறியிருந்த வண்டியில் வந்திறங்கினார். உள்ள நிலைமையைக் கூறினோம். கேட்டுக் கொண்டே 'விடு, விடு' என்று ஊருக்குப் போனார். 'போக வேண்டாம். ஆபத்து, ஆபத்து' என்று நாங்கள் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்டே போனார். எந்த வழியில் போகக் கூடாது என்று நினைத்தோமோ அந்த வழியில் போனார். போய் 'டக்' என்று நின்றார். அதுவும் எந்த இடம்? எந்த இடத்தில் நிற்கக் கூடாது என்று பயந்தோமோ அதே இடம். போலிகளின் கூட்டம் எதிர்ப்பை ஆரம்பித்து விட்டது. போலீஸ்காரர்களின் ஆயுதம் தாங்கிய கரங்கள் உயர்ந்துவிட்டன. "இன்று என்ன செய்யப் போகிறோம்?" என்று எங்கள் கூட்டில் உயிர் இல்லை.

எதிரிகளின் மனத்தையும் ஈர்த்த பேச்சு:

இந்த நிலையில் பேசவும் ஆரம்பித்துவிட்டார். எப்படிப்பட்ட பேச்சு? பாமரர் முதல் அனைவருக்கும் புரியும் முறையில் அழகாக – உள்ளம் கவரும் விதத்தில் பேசினார்.

உங்கள் பையன் ஒருவன் படித்திருக்கிறான். பார்ப்பனரின் பையன் ஒருவன் படித்திருக்கிறான். நீங்கள் என்ன விரும்புகிறீர்கள்? உங்கள் பையனுக்கு வேலை

கிடைக்க வேண்டும் என்றுதானே? ஆனால் இன்றைய பார்ப்பன ஆதிக்கத்தில் யாருக்குக் கிடைக்கும்? 'இதைத்தானே கூறுகிறேன்' என்றார். உயர்ந்த கரங்கள் தாழ்ந்தன. அனைவரின் மனமும் சிந்திக்க ஆரம்பித்தன. கடைசியில் 'மூட நம்பிக்கையின் பிறப்பிடமான இந்த ஊர் ஆலயத்திலே உள்ள நடராசன் சிலையைக் கொண்டு வந்து திருப்பிப் போட்டு வேட்டி துவைப்பேன்' என்றார். எதிர்த்த கரங்கள் திரும்பித் தட்டுதலின் மூலம் ஓசையைக் கிளப்பின.

அன்று சாகடிக்கப்படவிருந்த பெரியார், நடராசன் கோவில் துவம்சமாக்கப்பட வேண்டும் என்று பெரியார் அன்று கட்டளையிட்டிருப்பாரேயானால் நொடியிலே ஆகியிருக்கும். அப்படிப் பெரியார் அவர்கள் பாடுபட்டு முன்னுக்குக் கொண்டு வந்த இயக்கம் நிலையானது. இயக்கம் மக்களுக்கு உண்மையாகப் பாடுபடுவது – எந்த இயக்கம், சமுதாயம் முன்னேற உண்மையாக உழைக்கிறது என்பதை உணர்ந்து நீங்கள் சேர வேண்டும்.

தமிழ் மாணவர்கள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும். பார்ப்பனரிடம் ஏமாந்துவிடக் கூடாது. எஞ்ஞான்றும் விழிப்போடு இருக்க வேண்டும். பெரியார் சொல்லுகின்ற அறிவுரைகளை அன்றாடம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

– விடுதலை இதழ், 21.4.70.

எழுத்தாளர் மன்றத் துவக்க விழாவில்...

அனைத்திந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றத் துவக்க விழா. (29.1.1960) மாலை 6.15 மணி அளவில் சென்னை இராஜாஜி பெருமன்றத்தில் அனைத்திந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றத் துவக்கவிழா, மத்திய போக்குவரத்துத் துறை அமைச்சர் திரு. சுப்பராயன் அவர்கள் தலைமையில் நடந்தேறியது.

விழாவிற்குத் தலைமை வகித்த திரு. டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்கள், தான் ஒரு எழுத்தாளன் அல்லவென்றும், ஆனால் எது கருதி மன்றத் துவக்க விழாவிற்குத் தலைமை ஏற்க அழைத்தனர் என்பது தனக்கு விளங்கவில்லை என்றும் கூறித் தமிழ் மேனாட்டு மொழிகளிலுள்ளதுபோல் திறனாய்வு நூல்கள் இல்லாதது பெருங்குறை என்றும், இக்குறையைத் தீர்க்கத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் முன்வர வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார்.

மன்றத்தைத் துவக்கி வைத்த முதல் அமைச்சர் திரு. காமராசர் அவர்கள், எழுத்தாளர் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்கள் என்றும் எண்ணத்திற்கேற்பதான் எழுத்து அமையும் என்றும் குறிப்பிட்டுவிட்டு மன்றம், சாதி, மதம், கட்சி வேறுபாடின்றிச் செயல்பட வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டு மன்றத்தைத் துவக்கியதற்கு அறிகுறியாக மேடைமேல் வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளிக் குத்து விளக்கினை ஏற்றி வைத்தார்கள்.

விழாவிற்கு வந்திருந்தோரை செயலாளர் திரு. அ. வெ. ரா. கிருஷ்ணசாமி அவர்கள் வரவேற்றார். பொதுச் செயலாளர் திரு. கொடுமுடி. இராஜகோபாலன்

அவர்கள் அறிக்கை ஒன்றை வாசித்தார். திருவாட்டி வை. சரோஜினி அம்மையார், விழாவிற்கு வாழ்த்திதழ்கள் அனுப்பியிருந்த அனைவரது பெயரையும் ஒன்றுவிடாது படித்தார். தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்த திரு. சீனிவாச இராகவன் அவர்கள் வராததால் அவரின் சார்பாக திரு. மீ. ப. சோமசுந்தரம் அவர்கள் மன்றத்தின் குறிக் கோள்களை விளக்கினார். கவிதாகூர் அவர்களின் நூற்றாண்டு விழாவில் கலந்து கொள்வதற்கென நம் நாட்டிற்கு வந்திருக்கும் சப்பான் நாட்டுக் கவிஞர், திரு. மாரி மோடோ, சப்பான் மொழியில் தான் புனைந்த பாடல் ஒன்றை இசையோடு பாடிக் காட்டினார்.

விழாவில் கலந்து கொண்ட கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் நிகழ்த்திய உரை வருமாறு:

''தலைவர் அவர்களே! முதலமைச்சர் காமராசர் அவர்களே! தாய்மார்களே! தோழர்களே! உங்கள் அனைவருக்கும் வணக்கம்.

நான் இந்த இராசாசி மன்றத்தில் இன்றுதான் முதன் முதலாக அடி எடுத்து வைத்தேன். இங்கு நான் வந்ததின் பயனாக இரண்டு செய்திகளைத் தெரிந்து கொண்டேன். அதாவது வாழ்த்துச் செய்திகளைப் படிக்கும்போது, நம் நாட்டில் கவிச் சக்கரவர்த்திகளும், வரகவிகளும் எங்கெங்கு இருக்கின்றார்கள் என்பது ஒன்று. மற்றொன்று தமிழ்நாட்டில் எழுத்தாளர் மன்றங்கள் எங்கெங்கு இருக்கின்றன என்பது.

இது மன்றத்தைத் தொடங்கியவர்கள் முன்கூட்டியே தமக்குள் திட்டமிட்டுச் செயற்குழுவை அமைத்துக் கொண்டு இன்னார் தலைவர், இன்னார் செயலர், பொருளாளர் என அறிவித்து வந்தவர்களுக்குத் தொல்லை தராதது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தி.

பெருமக்களே! நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். தமிழ் எழுத்தாளர் என்போருக்குத் தமிழ் தெரிய வேண்டும். அதாவது தமிழில் நல்ல தேர்ச்சி இருக்க வேண்டும். இங்கு பேசியவர்கள் அனைவரும் சாதி, மதம், என்ற பாகுபாடுகள் கூடாது என்று தெரிவித்தனர். இப்படி வாயளவில் கூறிவிட்டால் மட்டும் போதாது. அதை அவர்கள் நடைமுறைக்கும் கொண்டுவர வேண்டும். மேலும் எழுத்தாளர்கள் எதற்கும் அஞ்சாது, எத்தகு பயனும் கருதாது பாடுபட வேண்டும். தமிழ் கற்றோரைக் கேலி செய்வதும் கூடாது'' என்று கூறி விடை பெறுகையில் மன்றத்தில் குழுமியிருந்த அனைவரும் சிரித்தவாறு கையொலி எழுப்பி ஆதரவு தெரிவித்தனர்.

இறுதியாக மன்றச் செயலாளர்களில் ஒருவரான திரு. நாரண துரைக்கண்ணன் நன்றி நவில விழா இனிது முடிந்தது.

குரல்: 3 குயில் – 7.2.1961 இசை: 34

பாரதியார்

அறிஞர்களே! தாய்மார்களே!

கவிஞர் பாரதியார் புதுவையில் தங்கியிருந்தபோது எனக்கும் அவருக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டது. ஏறக்குறைய பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். அப்போது புதுச்சேரியில் வாழ்ந்து வந்த தமிழறிஞர்கள் பாரதியாரைக் கவிஞரென ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. இவருக்குத் தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களில் தக்க புலமை கிடையாது என்பது அவர்களுடைய முடிவாகும். அவருக்கு எழுத்து, சொல், யாப்பு பற்றிய அறிவும், ஆராய்ச்சியும் உண்டு என்பதை நான் வற்புறுத்துவேன். அந்நாளில் அவர் புலமையில் நம்பிக்கை கொண்டவர்களில் யானும் ஒருவன். இதனால் எனக்கு எதிர்ப்பும் ஏற்பட்டது. என்னுடைய கடந்த கால வரலாற்றைப் பார்த்தால் எனக்கு என்றும் எவ்விடத்தும் எதிர்ப்பு இருந்தது என்பது புலனாகும். அவ்வெதிர்ப்புகள் என்னை ஒன்றும் செய்துவிடவில்லை. மாறாக என்னுடைய வாழ்வை உயர்த்தியதென்றே கூறலாம். எக்காரியத்தை இயற்றத் தொடங்கினும் எண்ணித் தொடங்க வேண்டும். நமக்கு நல்லது, அறமானது என்று படும் எண்ணங்களை மற்றவருடைய எதிர்ப்புக்கும் செயலுக்கும் அஞ்சாமல் செயற்படுத்த வேண்டும்.

பாரதியாரோடு தொடர்பேற்படுவதற்கு முன்னர் என்னுடைய நிலைமையை நீங்கள் அறிய ஆசைப்படுவீர்கள். யான் ஒரு தமிழாசிரியன். மேலும் அக்காலங்களில் பல வகையான இசைப்பாக்களை பக்தி நெறியில் பாடிக் கொண்டிருந்தவன். அக்காலத்தில் யான் பாடிய பாக்கள் எங்கள் ஊர்ப்புறங்களிலும், சென்னை முதலான இடங்களிலுமுள்ள அன்பர்களால் விரும்பி பொருள் கொடுத்து ஏற்றுப் பாடப் பெற்றன.

அக்காலங்களில் புதுவையில் அறிஞர் கூடிப் பல கருத்துக்களைப் பற்றிய சொற்பொழிவாற்றும் ''கலைமகள் கழகம்'' என ஒரு பேரவை இருந்தது. அதன்கண் யான் ஒருமுறை உணர்வும் அறிவும் வேறுபட்டவையென்று பேசினேன். உணர்வென்பது நுண்பொருள் பற்றியது. அறிவென்பது பருப்பொருள் பற்றியது. இதற்குச் சான்றாகத் திருமங்கையாழ்வார் பாடிய ''வாடினேன் வாடி'' என்று தொடங்கும் பாவில், 'நாடினேன் நாடி' என்றது பருப்பொருளைப் பற்றிய அறிவு தொழிற்படும் நிலை. 'உணர்வெனும் பெரும்பதம் தெரிந்து' என்றது நுண்பொருள் பற்றிய உணர்வு தொழிற்படும் நிலை. இவ்விரு வேறுபாடுகளை ஆண்டுள்ளோர் ஒப்பவில்லை. பின்னர் ஆங்கிலம் ஆரியம் தீந்தமிழ் நிறை மறைமலை யடிகளும், நரை பழுத்த துறைத் தீந்தமிழில் சுவையொழுகச் சொற்பெருக்காற்றும் ஞானியாரடிகளும் அறிவும் உணர்வும் வேறென்பதனை விளக்கியுள்ளனர்.

பாரதியாருடைய தொடர்பு என்னுடைய பா நெறியில் ஒரு புதிய போக்கை ஏற்படுத்தியது. அவர் கண்ணெதிரில் காணப்படும் மக்களின் தேவைகளைப் பாடினார். அது என்னுடைய மனத்தைக் கவர்ந்தது. பிறகே என்னுடைய பாக்கள் அரசியல், சமுதாயம், மொழி ஆய துறைகளில் உள்ள குறை நிறைகளை உருவாக எடுத்துக் காட்டத் தலைப்பட்டன. இவ்வகையில் பாரதியாருக்கு யான் மிகவும் கடமைப்பட்டவன். அவர் பாடிய ஆயிரக்கணக்கான பாக்களில் தமிழனின் தனித்த நாகரிகத்தையோ, பண்பாட்டைப் பற்றியோ பாடவில்லை. காரணம், கூடாது என்பதல்ல. அவரறிந்த வகையில் தமிழன் நாகரிகமெல்லாம் ஆரியச் சார்புடையவே யாகும். சங்க நூற்களை அறிந்தவர்தான் தமிழனின் தனித்த பண்பாடுகளை அறிய முடியும்.

அத்தகைய நூற்றொகுதிகள் உண்டு என்பது அவருக்குத் தெரியாது; இவருக்கு மட்டுமல்ல; தமிழ்ப் புலமை சான்ற இவருடைய தகப்பனார்க்கே தெரியாது. இதனை அவரே கூறியுள்ளார். எட்டயபுர அரசரோடு இவருடைய தகப்பனார் அளவளாவிக் கொண்டிருக்கும் போதெல்லாம் இராமாயணம், பாரதம் போன்ற நூற்களின் கருத்துக்களே பேசப்படும்; ஆராயப்படும். ஆகவே இவை பற்றிய செய்திகளே பாரதிக்கும் தெரியும். கதைகளின் போக்கை மாற்றியும் கூட்டியும் தமிழில் இராமாயண பாரதமாகிய நூற்களை அமைத்திருப்பினும், அவைகளில் காணப்படும் அடிப்படையான சில பண்பாடுகள் தமிழருக்கு எட்டுணையும் பொருந்தாது.

சான்றாகச் ''சொற்பாலமிழ்தி வள்யான் சுவை'' என்றாற்போல ஒருயிரும் ஈருடலுமாக வாழ்க்கை நடத்திய தமிழருக்கு ஒருத்தியைப் பலர் மணத்தல் போன்ற வாழ்வு முறைகள் ஒவ்வாதென்பது வெள்ளிடை மலையன்றோ! புற வாழ்வில் தமிழர் நிகழ்த்திய போர் முறைகளும் வடவர் முறைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவையாகும். மறைந்து நின்று வேண்டாதாரை அம்பெய்து அழிப்பது தமிழன் வாழ்வில் காணாத புதுமை. ''கடந்திடு'' என்ற சொற்றொடர் வருமிடமெல்லாம் நச்சினார்க்கினியரெனும் பேராசிரியர் ''வஞ்சியாது எதிர்நின்று கொன்று'' என்று விளக்கம் வரைவதைக் காணலாம். தமிழ் நூல்களைப் பாரதி அறிந்ததைவிட ஆங்கில நூல்களும், வடமொழி நூல்களுமே அறிவார். மேலும் தமிழரைப்பற்றி அறிந்த சிறப்பான செய்திகளும் அவரறியாமல் மறைக்கப்பட்டன.

தமிழையும், தமிழ் நாட்டையும் சிறப்பித்துப் பாடுவதற்கு ஓர் மையம் வாய்த்தது. மதுரை தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவி நடத்திவந்த திருமிகு. பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் தமிழ்நாட்டைப் பற்றி சிறந்த பா பாடுபவருக்குப் பரிசளிப்பதாகச் செய்தித்தாள்களில் அறிவிப்புச் செய்தனர். யாங்கள் இதனை பாரதிபால் அறிவித்தோம். அவர் முதலில் உடன்படவில்லை. நாமெல்லாம் வெள்ளைக் காரருக்கு எதிர்ப்பானவர்கள். பாண்டித்துரைத் தேவர்

போன்றாருக்கு இது போன்ற செய்திகள் பிடிக்காது. இந்நிலையில் நம்முடைய பாடலை அவர் ஏற்பர் என்பது ஐயம். நாம் வறிதே எழுதி அவர்களுடைய அவமதிப்பைப் பெறுவதில் என்ன பயன்?'' என்றனர். ''நீங்கள் அங்கு அனுப்பாவிட்டாலும் எங்களிடத் திலாயினும் கொடுங்கள்'' என்று கூறினோம். பின்னரே பாடல் எழுதினார். இந்தச் சமயம் வாய்க்காவிடில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்க் கவிதைகளை வழங்கிய பாரதிக்குத் தமிழ் நாட்டை மட்டும் சிறப்பித்துப் பாடுவதற்கு வாய்ப்பே இருக்காது. இச்செய்தி உங்கட்கு வியப்பை அளிக்கலாம். உண்மை இதுதான்.

தமிழ் மக்கள் தத்துவம் நன்குணர்ந்தவர். உலகத்திற்குத் தத்துவத்தை வழங்கியவர், குமரி நாட்டுத் தமிழ் மக்களே யாவர். திருமந்திரத்தில் இறைவன் உலகேழின் உள்ளும் புறமும் தங்கி அவ்வப் பொருள்கள் தம்மியல்பில் திரிபடையாது வைத்திருத்தல் போல, தமிழ்ச் சாத்திரங்களையும் மக்கள் வாழ்வில் பொருள் மிகாதபடி வைத்துள்ளார் என்னும் கருத்துப்பட,

''அங்கி மிகாமை வைத்தான் உடல் வைத்தான்
எங்கு மிகாமை வைத்தான் உலகேழையும்
தங்கி மிகாமை வைத்தார் தமிழ்ச்சாத்திரம்
பொங்கி மிகாமை வைத்தான் பொருள்தானுமே''

என்று கூறியுள்ளார்.

மனிதன் தன்னுடைய வாழ்வில் மனமறிந்த தவறுகளை இயற்றக்கூடாது. அவ்வாறு தவறிழைத்தால் மீண்டும் அத்தகைய தவறுகளைச் செய்யக் கூடாதென்பதே, தமிழ்ப் பெரியோர்கள் கூறிய முறை. இதனைத் திருவள்ளுவர்,

''என்றென் றிரங்குவ செய்யற்க செய்வானேல்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று''

என்று கூறியுள்ளார்.

வடவர் முறை இத்தகையது அன்று. எத்தகைய தவறு செய்யினும் அதற்குக் கழுவாய் உண்டு. சான்றாக ஒரு கள்வன், மக்கள் ஒதுங்கிய சமயத்தில் குழந்தையின் கழுத்தில் அணிந்துள்ள சங்கிலிக்காகத் தூக்கிக்கொண்டு சென்று குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டான். தங்கச் சங்கிலிக்காக உயிரைக் கொன்ற உய்தியில் குற்றம் புரிந்த கொடியோனுக்கும் கழுவாய் உண்டு. குழந்தை போன்ற உருவைப் பொன்னாலோ, வெள்ளியாலோ அல்லது வேறு மதிப்புடைய பொருளாலோ செய்து பிராமணர் கட்குத் தானமாகக் கொடுத்தால் பாவமில்லையென்பது பொருந்திய அறவிதியா என்பதனை அறிஞர்களே சிந்தி யுங்கள். உண்மையான கழுவாயாக அது இருக்குமேல் குழந்தை பிழைத்து வரவேண்டும். அப்போது தான் இதனைக் கழுவாய் என்று கூறலாம். அவ்வாறில்லை யாயின் கள்வனை ஒத்த இயல்பினன் தானே கழுவாய் செய்வித்தவனும்? அன்பர்களே! இத்தகைய குழறுபடியான அறங்களைத் தமிழர் வகுக்கவில்லை. இத்தகைய சீரிய தனித்தமிழ்ப் பண்பாடுகள் பாரதிக்குத் தெரியாது. வடிவேலறிய வஞ்சனையில்லாதவர்! அறிந்தால் பாடியிருப்பார். சமுதாய வாழ்வில் அவர் கொண்ட கருத்துக்களை இப்போது மறைக்கின்றனர்.

தமிழர், வடமொழி நாகரிகத்திற்கும் பண்பாட்டிற்கும் கடமைபட்டவரேயென்னும் போலி எண்ணம் பெரும் பாலான அறிஞர்களிடம் ஊறியிருந்தது. 'வேட்டி' என்னும் அருமையான தமிழ்ச்சொல்லை, 'வேஷ்டி' என்று வழங்கும் அன்பர்களை அறிவோம். வடமொழியில் வழங்கும் இச்சொல்லே தமிழில் வழங்கியதென்பதால் இச்சொல்லின் தமிழ்த் தன்மையை உணரவில்லை. வெட்டப்படுவதால் வேட்டி, துண்டிக்கப்படுவதால் துண்டு, துணிக்கப்படுவதால் துணி, அறுக்கப்படுவதால் அறுவை என்று வழங்கும் பிற சொற்களையும் காண்க.

எச்சொல்லையும் பிரித்துப் பார்த்தால் தமிழா, பிற மொழியா என்பது விளங்கும். இவ்வியல்பினரைத் திருத்தாது விடுவோமாயின் ஆட்டுக் குட்டியென்பதை ஆஷ்டுக்குஷ்டி என்பதிலிருந்து வந்ததாகவும் கூறுவர். நண்பர் வ. ரா. அவர்கள் ஒருமுறை ஆட்டுக்குட்டி யெனல் சரியில்லை. ஆடுகுட்டி யென்றே சொல்ல வேண்டு மென்றனர். இளம் பிள்ளைகள்கூட ஆட்டுக்குட்டியென்றே கூறுவர். யான் அவரிடம் சென்று 'உமக்குத் தெரியாததில் தலையிடுவது சரியில்லை. ஆடுகுட்டி என்றால் வினைத்தொகை நிலைத்தொடராகி ஆடியகுட்டி, ஆடும் குட்டியென்றாற் போலல்லவா பொருள்படும்' என்று கூறினேன். "கவிஞர்" என்பது கூடத் தமிழல்ல என்பாரும் உண்டு. நல்ல தமிழ்ச் சொல் இது என்பதனைக் "கவிகைக் கீழ்த்தங்கும் உலகு" என வள்ளுவர் கூறியவற்றால் உணரலாம். கவிகை என்பது கை விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். கவிதல் என்பது பொருள். தொழிற் பெயரின் விகுதியாகிய "கை" என்பதனை நீக்கினால் எஞ்சி நிற்பது 'கவி' என்னும் முதனிலையாகும். கவிகை என்பது கவிந்து நிற்பது என்னும் கருத்தில் தொழிலாகு பெயராகக் குடையை உணர்த்திற்று. உலகை, நாட்டைக் கவிந்து நிற்பது கவிகையானால் மக்கள் உள்ளங்களை, எண்ணங்களை கவிந்து நிற்பது கவி என்பதும் வெள்ளிடை மலையாக விளங்குகின்றது.

மேலும் "இலக்கணம்" என்பதுகூடத் தமிழல்ல என்னும் தமிழறிஞரை அறிவேன். இது இலக்கு – அணம் என்று வருவது "இலக்கணத்தைத் தொடர்ந்து" என மணிமேகலையில் வந்துள்ளது. மொழிக்கு இலக்காகப் பொருந்தி இயல்வதனை இலக்கணமெனத் தமிழ்ப் பெரியோர் வழங்கினர் என அறிக. "நாகரிகம்" என்பதும் நகரை அடிப்படையாகக் கொண்டு வந்ததென்பர். உண்மை அதுவல்ல. நாகர் என்ற ஒரு இனத்தாரைத் தமிழர்கள் மிகவும் வெறுத்தனர். இவர்கள் மலையில்

வாழ்ந்தனர். "நாகம் விண்குரங்கு புன்னை நற்றூசு மலை பாம்பு யானை" எனச் சூடாமணி நிகண்டிலும் நாகம் என்பது மலையைக் குறிக்குமெனக் கூறியிருத்தல் காண்க. நாகத்தில் வாழ்பவராதலின் நாகர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் தமிழர்கட்குப் பகையானவர். பண்பாடற்றவர். இதனை மணிமேகலை என்னும் நூலில் நாகர் தலைவனைக் கூறும் போது,

"கள்ளடு குழிசியும் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென் புணங்கலும் விரைவிய இருக்கையில்
எண்குதன் பிணவோடிருந்தது போலப்
பெண்டுடன் இருந்தன னென்னும்."

அவர்களிடையில் தப்பிச் சென்ற சாதுவன் என்னும் வணிகன் அவர்கள் மொழியைப் பேசிய அளவிலேயே நாகர் தலைவன்,

நம்பிக் கிளையபளோர்
நங்கையைக் கொடுத்து
வெங்கள்ளும் ஊனும்
வேண்டுவ கொடும்"

என ஆணையிடுகின்றமையும் இவர்களின் நாகரிகமற்றத் தன்மைக்குச் சான்றாமென்க, நாகரை இகந்தவர் ஆதலின் 'நாகரிகர்' எனப் பட்டனர்.

'கருமம்' என்பதும் வடமொழியல்ல. வாழ்விற்கு அடிப்படையான வினைகளே கருமம் என்று கூறப்பட்டது. கரு என்பது முதல், அடிப்படை என்ற பொருளைக் காட்டும். உழவு, தொழில், வாணிகம், வரைவு, விச்சை, தச்சு என்னும் ஆறுவகையான தொழில்களே வாழ்விற்கு அடிப்படையாகும். "அறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர் காவலன் காவானெனின்" என்ற வள்ளுவர் வாக்கும் ஈண்டு நினைவு கூறல் தகும். கோயில் என்பது மன்னவன் இருக்குமிடத்திற்கே பண்டை நாளில் வழங்கியது. கோ என்பது அரசன்; இல் என்பது வீடு. கோயில் என்றால் அரசன் வீடு என்பது பொருள். "மறத்துறை மண்டிய மன்னவன் கோயிலும்" எனச் சிலம்பு முழங்குவதும் காண்க. இறைவனிருக்குமிடத்தைக் கோயில் என்பது பிற்கால வழக்கு.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஆன்றவிந்தடங்கிய சான்றோர் பலர் கூடி வழக்கு முதலியவைகளை ஆயும் மன்றமிருந்தது. மன்றங்களில் அவ்வூரில் சிறக்க வாழ்ந்த பெருமக்களை அடக்கம் செய்து வழிபாடு இயற்றினர். இதுவே நாளடைவில் கோயிலாக மாறியது. நம் நாட்டு அமைச்சர் முதலிய நாடாள்வோர் அறுவகைத் தொழிலையும் பாது காக்க வேண்டும். மழையில்லை என்று கூறிய மக்கட்கு முன்பு ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றிருந்த ஒருவர் "கோயி லுக்குச் செல்லுங்கள்" என்றாராம். மழை, கோயிலுக்குப் போனால் வராது. மழை என்பது இயற்கையின் கொடை. இது வருந்தி அழைத்தாலும் வராது. புலம்பிப் போவெனப் போக்கினும் போகாது. இதனை "மாரி வறப்பில் தருவாருமில்லையதனை சிறப்பில் தணிப்பாருமில்" என்னும் நாலடியார் கொண்டும் அறியலாம்.

இல்லை இல் என்பன குறிப்பு வினைமுற்றுக் களாயினும் எல்லா இடங்களையும் மூன்று காலங்களையும் காட்டி நிற்கும் எதிர்மறைச் சொல்லாகும். எனவே இன்றும் இல்லை; பண்டுமில்லை. நாளையும் இல்லை; இந் நாட்டிலில்லை; இந்தியாவிலில்லை. உலகத்திலுமில்லை.

சங்க காலந் தொட்டுத் தமிழர் அரசியலில் தம்மவர் வாழப் பொறாத உள்ளங் கொண்டவராகவே இருந்தன ரென்பதை அறிகின்றோம். உழவர் உழாத நான்கு பயன்களையுடைய பாரியின் பறம்பினை மூவேந்தரும் குறுநில மன்னரும் முற்றுகையிட்டமையும், சேரன் செங்குட்டுவனின் வெற்றிக்கு மனம் பெறாத பாண்டியர் சோழர் கூற்றும், இக்கால அரசியல் தமிழர் செயல் திறன்களும் தக்க சான்றாம். இது போன்ற சூழ்ச்சியான எண்ணங்கள் ஒழியும் நாளே தமிழர் தலைதூக்க முடியும். அதற்கானவை செய்வோமாக.

இன்பமெனப் படுதல் தமிழ்
இன்பமெனத் தமிழ் நாட்டினர் எண்ணுக.

597
பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம் திருச்சிராப்பள்ளி 620 024.

குரல்: 1 குயில் 10.6.1967 இசை: 2

★